Tef

Fuhuşla mücadele nasihat yoluyla yapılacak — Gazeteler.

– Şu zavallı düşmüş kıza, biraz nasihat edebilir miyim polis bey ?

DOKTOR REFLEKS DİYOR Kİ:

ŞİMDİ KAFANIZA **DANK** DEDİ Mİ ?

Meslekdaşım Veteriner Kâmil Herkesin dizine çekiçlen vurur

HALBU Kİ BEN!

bu metodu..... bıraktım!..
Hastanın dizine vuracağıma
Kafasına VURUYORUM!..

Dr. Rıfkı Narkoz

İŞTE nasırinol

ORHAN VELİ DER Kİ:

"Hiç bir şeyden çekmedi NASIR'dan çektiği kadar!.. Siz de NASIR'dan çekiyorsanız

Nasırinol'a gelip KAFAYI ÇEKİNİZ !

Siz!
İKİ GÜNDÜR KARINIZIN SURAT ASMASINI MI DÜŞÜNÜYORSUNUZ... KARINIZA SORUN O SİZE SÖYLER!..

AHMET DÜŞÜNGEÇ

ESRAR ★ DEHŞET ★ FACİA!...

Ne Kadar esrarlı bir Kadın DEĞİL Mİ ?

Siz de...

BU ESRARA SAHİP OLMAK İSTERSENİZ TEKKEMİZE

GELİN...

ŞÜTLÜ BABA ESRAR TEKKESİ

Kahve Yemenden....

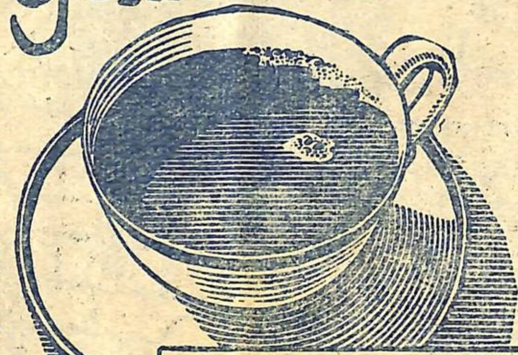

"gelir...

Ahmet KAHVEDEN GELİR
SİZ DE BİZİM KAHVEYE GELİN

ANNADINIZ MI?

...cının Kahvesi

LOKUM...
ÇAY...KÖFTE...
KESE SABUN

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon: 27 34 40
«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 2 ★ 8 ŞUBAT 1961 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 34

Başyazı

EMİL GALİP SANDALCI

"Hürriyetin Altın Kalemi„

MİLLETLERARASI GAZETE SAHİPLERİ VE NÂŞİRLERİ FEDERASYONU İCRA KOMİTESİ BAŞKANLIĞINA

B. ALMANYA

Sayın Baylar,

Her yıl Basın hürriyeti ve insan hakları konusunda en çok mücadele edene verilmek üzere ihdas etmiş olduğunuz «Hürriyetin Altın Kalemi» mükâfatını bu yıl için ve ilk defa olarak, memleketimizin en eski gazetecisi A. E Yalmana vermiş olduğunuzu ajans haberlerinden öğrendik. Sevindik. İftihar ettik. Zaten biz adının başında «Milletlerarası» sözü olan her teşekküle - önemli ya da önemsiz olsun farketmez - bayılır, fırsat bulunca baştacı ederiz. Üyelik icaplarını yerine getirmekte pek titiz olmasak ta kongrelerine hep gideriz. Biliriz, üstad ta bu hususta bizden farklı değildir. Nitekim, hediyenize pek sevindi. Mayısta Kopenhag'da yapılacak toplantınıza bizzat iştirak edip Altın kalemini kendi eliyle alacağını ilân etti.

Bu arada Kıbrıs Müftüsü Dânâ efendi ta oralardan sevincimize iştirak etti. Tebrik telgrafları çekti. Basın Yayın Bakanımız Cihat Baban da hemen kaleme kâğıda sarıldı. «Mayıs ayında Kopenhag'da siz Altın kalemi alırken yanınızda bulunmayı bilseniz ne çok arzulardım» yollu ince bir mesaj yolladı. Böylece Radyoda 9 lara çatılmasından doğan sinirli hayavı da yatıştırmış oldu.

Neyse, bu konuyu pek fazla kurcalamıyalım. Belli olmaz yüzünüz gözünüz açılır da kırk yılda bir elimize geçirdiğimiz mil letlerarası bir mükâfatı geri almıya kalkışır, bizleri profesyonelliği meydana çıkan Olimpiyat şampiyonlarına benzetiverirsiniz.

Hem zaten, işin doğrusu 1959 - 1960 yılının mükâfatını bizden başka kime verseniz haltetmiş olurdunuz. Gerçi, böyle oturduğunuz yerden mükâfat dağıtmada daima bir hata payı vardır ama kör olsanız Türk Basınını gözden kaçıramazdınız. Bırakın ki kör değilsiniz. Esasen, bizim cânipte birşeyler olduğunu farketmekle bunu ispat etmiş bulunuyorsunuz. Ancak, uzaktan pek net göremediğiniz de besbelli. Aksi halde, örneğini Nazillide küçücük «Kervan» gazetesinde devlere yaraşır bir hürriyet savaşının mütevazi kahramanı Cezmi Erdemi, hapishanelerin gedikli müşterisi bir düzine gazeteci arkadaşımızı ve daha pek çoklarını da sezebilir altın olmasa bile ufak tefek hediyeler verebilirdiniz.

Fakat bu kadarına da şükür. Yukarda da dedik ya. «Altın Hürriyet Kalemi» armağanına yürekten sevindik. Biz içerde birbirimizi yeriz ama dışarıya karşı hep eleleyiz. Siz, hiç bizim milletlerarası spor temaslarında sporcularımıza refakat eden gazetecilerimizin «kötü oynadık ta yenildik» diye yazdıklarına şahit oldunuz mu? Kabahat ya satılmış hakemde ya da çamurlu sahada - dır. Kusurlarımızı, eksiklerimizi elin yabancısına karşı - alışkanlık bazan kendimize bile - belli etmeyiz.

Hadi, hadi bizi zorla söyletmeyinde «üstad» tan geri kalan gazeteci arkadaşlarımıza da tükenmez cinsinden birer hürriyet kalemi yollayıverin.

Emil Galip SANDALCI

HAFTANIN HATILARI

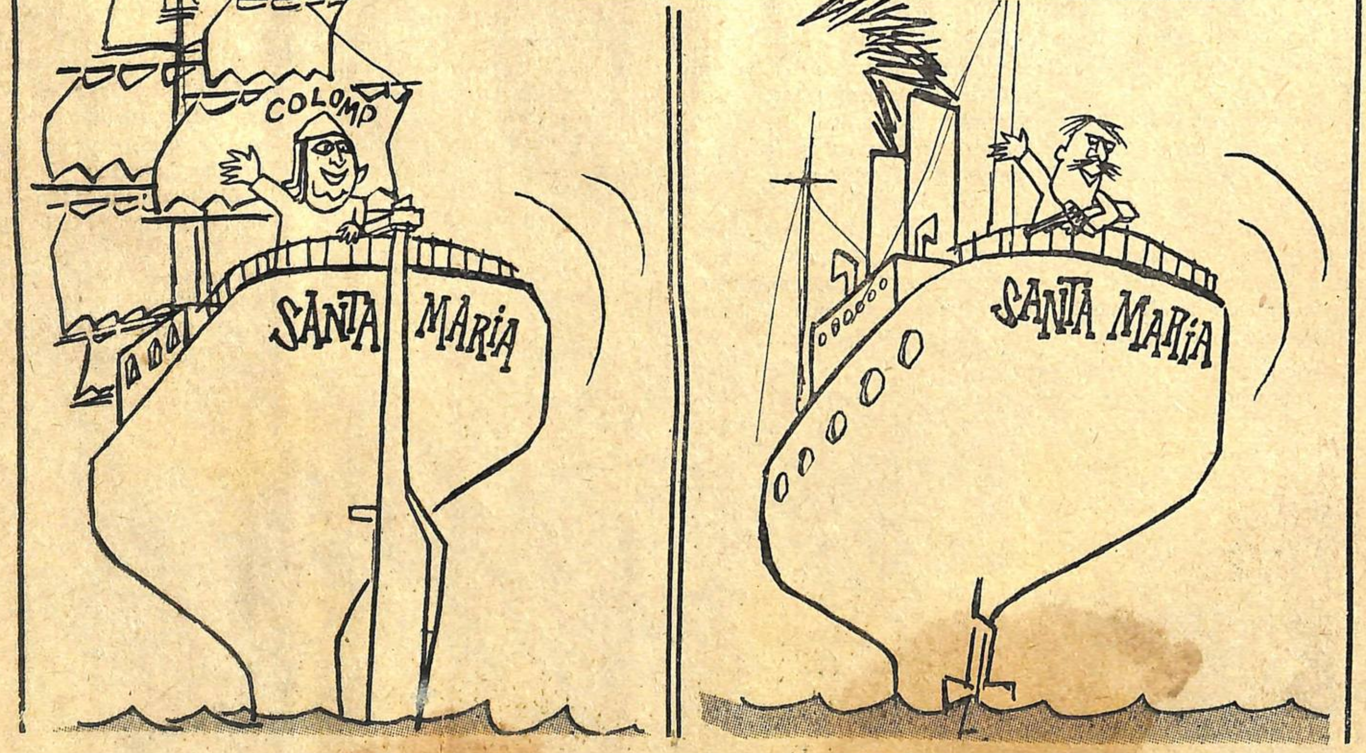

AMERİKA'NIN KEŞFİNE DOĞRU...

Santa - Maria gemisi ihtilâlciler tarafından kaçırıldı.

HÜRRİYETİN KEŞFİNE DOĞRU...

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

Okutma seferberliği yeniden başlıyor. Bugüne değin, halkımızı okur yazar duruma getirmek, karanlıktan, yobazın, yarı okumuş aldatıcının, oy avcısının, sömürgenin elinden kurtarmak için bir kaç kez, iyi niyetle işe başlanılmış, ama bütün bu davranışlar bizi istenen sonuca götürememiştir.

Yıllardan beri yazılanlara, konuşulanlara bakarsanız, parti tüzüklerini incelerseniz, ülkemizde, okur yazarlığın kötü olduğunu düşünen kimse çıkmamıştır, diyebilirsiniz. Öyle ise neden yüzde yetmişimiz okuma yazma bilmez? Niçin toplumumuz bu bakımdan geri Afrika toplumları arasında sayılır? Yoksa halkımızın baştanbaşa okur yazar olmasını gerçekten istemiyor muyuz? Yoksa.. yoksa ulusumuzun okuyup yazmasından korkanlarımız mı var?

★

Eski Millî Eğitim Bakanlarından Reşat Şemsettin Sirer, Köy Enstitülerinin kurucusu Hakkı Tonguç'a bir gün sorar:

— Türk köylüsünü neden okutmak istiyorsun?

Gerçekte sorulmaması gereken bir soru ama, cevap da vermek lâzım. Hakkı Tonguç:

— Okuma yazma bilmeden olmaz da onun için, demiş.

— Peki, bunların okuduktan sonra bizi başlarından atmağa kalkacaklarından korkmuyor musun?

(Bu konuşmayı, Hakkı Tonguç'tan dinlemiştim.)

★

Gerçekten de, yeni yazının alınması sırasında olsun, Köy Enstitülerinin kurulması, çalışmaya başlaması günlerinde olsun, girişilen o mutlu hamaratlıklara karşı durulması, okuma yazma, öğretim, eğitim işinin baltalanması, hasır altı edilmesi, toplumumuzun aydınlığa kavuşmasını istemiyenler, bundan korkanlar vardır düşüncesini doğuruyor.

Bugüne değin yarıda kalan işlerimizden bir kaçını düşünelim: Köylüyü topraklandıralım dedik; incelemeler, raporlar, hazırlıklar, yasalar... Köylü gene topraksız kaldı. Kalkınalım dedik; plânlar, borçlanmalar, temel atmalar, söylevler... İflâsa sürüklendik. Anlaşılan biz bu ülkülerin kendisini istemiyoruz da, şöyle lâfı ile oyalanıyor, ya da -daha doğrusu- halkı oyalıyoruz. Yoksa topraklandırma, okutup yazdırma işlerimizde çoktan başarıya ererdik.

★

Avcının biri, arslanın izini arıyormuş; bir oduncu çıkmış karşısına:

— Sen buralarda arslanın ayak izlerini gördün mü? Hayvanın ini nerede, biliyor musun? diye sormuş oduncuya, avcı.

Oduncu:

— Ben sana arslanın kendisini göstereyim, deyince avcıda şafak atmış, sapsarı olmuş adam.

— Ben onun izini arıyorum, kendisini değil, demiş.

★

Bugüne değin durumumuz, arslanın izini arayan o avcının durumuna benzemektedir. Yolumuza, arslanın kendisini gösterecek oduncular çıktıkça onları elimizle bir yana ittik. İzci miyiz, avcı mıyız, belli olmadı. Kızımızın çirkinliğini görmesin diye damadı hekime göstermemek yakışık alır mı?

Yassıada duruşmaları bitmeden şu işi bitiriversek...

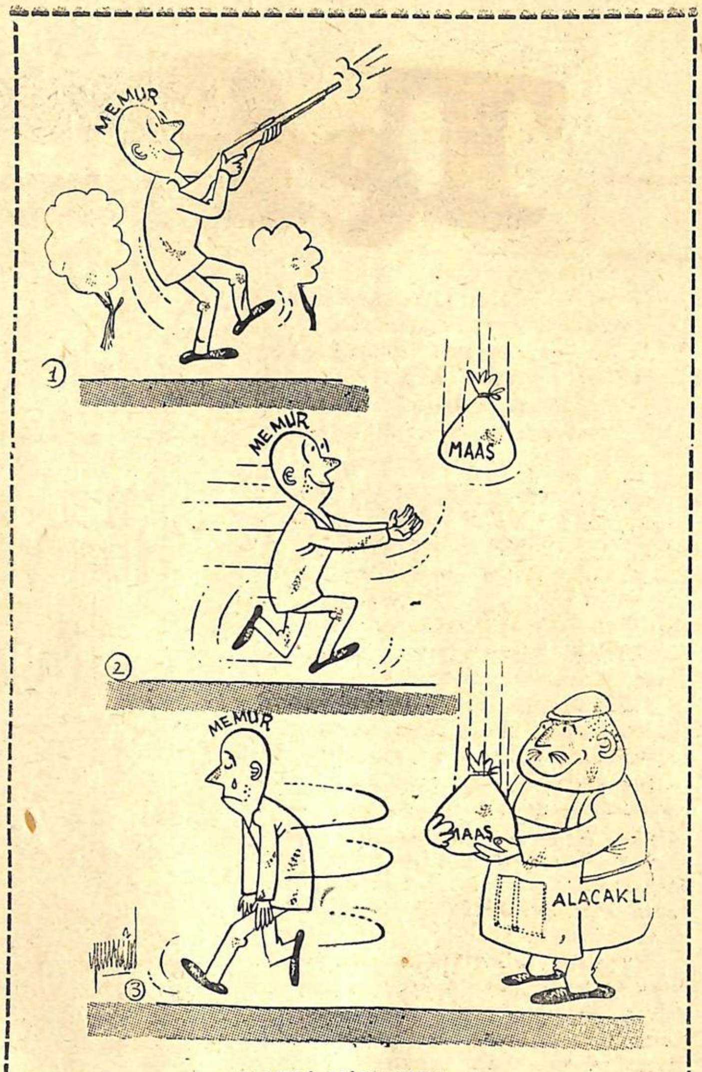

EZELİ HİKAYE!..

YAPILACAK ŞEY VAR MI?

Gemici, kendisine hiç durmaksızın sualler soran yaşlı kadına:

— Evet bayan, dedi. Fırtına sırasında, küpeşteden denize düştüm. Daha kendimi toparlamama kalmadı, bir köpek balığı belirdi ve bacağıma dişlerini geçirdi.

Kadın gözlerini iri iri açtı:

— Aman Allahım, diye söylendi. Peki siz ne yaptınız?

Gemici gülümsedi:

— Ne yapacağım, bacağımı alıp gitmesine ses çıkarmadım tabii. Bir köpek balığı ile münakaşa edecek değildim ya?..

ÇOCUKLUK

Üç küçük çocuk bebeklerin ne suretle dünyaya geldikleri meselesini görüşüyorlardı. Pek cici giyinmiş bir zengin çocuğu:

— Bizde kardeşlerimi hep leylek getirir, dedi.

Süste ondan aşağı kalmayan sarışın bir kızcağız:

— Bizde annem bütün kardeşlerimi gül bahçesinde bulmuş!

Sıra mütevazi kılıklı üçüncü çocuğa gelince:

— Biz fakiriz, dedi, bizim bebekleri annem kendisi yapar.

KÜÇÜK VALİ'nin MACERALARI :

DİŞBUDAK

Selami İzzet Sedes

İstanbulun Sayın Valisi ve Belediye Başkanı, Şehzadebaşındaki ne idiği belirsiz, mezarında kemik dahi çıkmayan türbeyi bir gece yıktırıverdi.

Bir arkadaş anlattı:

Cuma günleri Helvacı Babanın türbesi görülecek manzaraydı. Lüks otomobilli, lutr mantolu hanımlar, İngiliz kumaşı kostümlü, Sülka kravatlı beyler, ellerinde helva paketleri, Babaya adak adamaya gelirler, muratlarına ermeleri için Babadan himmet niyaz ederlerdi.

Bu işin alaya alınacak tarafı, ama bir de acı tarafı vardı: Helvacı Babadan lise öğrencileri ile Üniversite gençlerinin medet ummaları... Yıllarca çalış, oku, Liseye gel, Üniversiteye gir, sonra bir türbe önünde boyun bük!...

Aklıma şu fıkra geldi:

Bir köylü oğlunu İstanbula göndermiş. Yememiş, içmemiş, oğlunu okutmuş. Nihayet oğlu Darülfünunu bitirip babasına köye döneceğini müjdelemiş. Baba, eşiyle beraber evlerine çeki düzen vermişler. Tavandaki deliği de tezekle sıvamışlar.

Darülfunun bitiren oğulları gelmiş. Sarmaş dolaş olmuşlar. Konuşmuşlar, karınlarını doyurmuşlar. Ana kahve pişirirken oğul gözleri tavanda düşünceye dalmış. Baba sormuş:

— Ne düşünüyorsun oğul?

— Baba, inek veya öküz tavana nasıl tırmanıp pisledi diye düşünüyorum...

★

Helvacı Baba yürüdü dedikten sonra Ahmet Vefik Paşa merhumun yürüttüğü Dedeyi hatırlamamak kaabil değil.

Bursanın imârı sırasında Vefik Paşa çıkmaz sokaklara arabasiyle girer, önüne çıkan duvarı:

— Vali arabasının yolunu kesen duvarı yıkmak gerektir! deyip, duvarı yıktırır, yolu açardı.

Genişlemesi lâzım gelen bir sokakta «Yürüyen Dede» nin türbesi vardı, bu yüzden sokağı genişletemiyorlar, devrin uleması da buna razı olmuyordu

Bir gün Vefik Paşa yanına ulema ile eşrafı aldı türbenin başına geldi, üç defa seslendi:

— Yürü ya Dede!...

Sonra yanındakilere döndü:

— Dede Hazretleri elbette yürümüştür, elbette ayak altında kalmaz, dedi.

Ve türbeyi yıktırdı.

Selâmi İzzet SEDES

YAZISIZ

HELVACI BABA

İstanbul Valiliği bir afyon tekkesini daha kapattı. «Helvacı baba» adiyle tanınan mezarı belirsiz bir yere nakletti. Yıllardanberi evde kalmış kızların koca bulması, öğrencilerin sınıflarından geçebilmeleri için uğrunda adaklar adadıkları bu evliyanın (!) aslında «Sarhoş Recep» adlı birisi olduğu anlaşılmıştır.

Ziyaretgâh halindeki bir türbede yıllarca hizmet etmiş bir adam, ihtiyarlığı sebebiyle işinden uzaklaştırılıyor. Türbeye bakan şeyh bu hizmetkâra mükâfat olarak bir eşek vermiş.. Adamcağız memleketine giderken eşek ölmüş, yolda ona bir mezar yapmış gelip geçenler:

— Bu mezar kimindir diye sordukları zaman; bir eşeğin diyemeyip..

— Bir evliyanındır cevabını vermiş..

Kısa zamanda ziyaretler artmış, türbe büyümüş, bizim fakir ihtiyar da servete konmuş... Bir gün eski şeyhine gidip durumu anlatmış. Şeyh bir kahkaha atarak:

— Çok uğurludur keratalar.. Bu türbede de seninkinin dedesi yatar.. Demiş...

Siz şimdi «Helvacı Baba» nın içyüzünü anladınız değil mi?..

TİYATRO

Estetik köstetik cerrahi

YALÇIN KAYA

Kapı tak tak çalındı. Sabunlu ellerini çarçabuk iş donuna silerken, «Postacı!» diyordu «Mutlak postacı!»

Takunyasını tırlarak kapıya koşturdu. Gelen, postacı değildi. Kapı aralığının çerçevesinde yabancı bir yüzle karşılaştı Fakat sonra dikkat edince, bunun Şemsiyeci Cafer olduğunu gördü. Çamaşır teknesinin kar tutmamış, şeffaf, gökkuşağı renkli pencereler taşıyan küçük kubbeleri, gözlerini sar - hoşlattığından kırk yıllık komşusunu tanımakta güçlük çek - mişti. Kapıyı biraz daha aralıyarak:

— Buyur, Cafer Ağbi? dedi. Hayrola!

Şemsiyeci güldü:

— Ne o, beni tanımadın galiba?

— Yaa, öyle oldu. Çamaşır yıkıyordum da, gözüm şey olmuş, Cafer Ağbi.

— Daha da tanımadın ya!

Genç kadın, gözlerini kısarak baktı. Adam, kendisini sert yaylı göğüslerinden itip içeriye girdi Kadının bağıracak olduğunu görünce, elini ağzına tıkadı ve.

— İnsan, nikâhlı kocasını tanımaz mı artık! dedi.

Kadın, iki adım geriye fırladı. O sırada takunyasının arkası taş arasına girdiğinden, kabasının olanca kabiliyetiyle avluya oturdu. Büyük şaşkınlığı, kendisine taşların üstüne ot çuvalı gibi inmekten doğan acıyı unutturdu.

— Sabri, sen misin?!.

— Hayır ben değilim! Karımın anasının damadıyım.

Kadın:

— Başka surat bulamadın da, o miskin Caferin suratından mı taktırdın? diye söylendi.

— Adam, kasılarak sordu:

— Nasıl, benzetmiş mi, ben - zetmiş mi?

— Çoook!.. Hele bir de elbisesini giyince...

— Yanıltayım dedim.

— Amma geniş adamsın! Ben, başkasının şeyini katiyen giyemem.

Kadın birden titremiye başladı Kocası, elini omuzuna atmıştı. Efendisinin dönük gözlerinde yatağı görür gibi oldu. Yarı inmiş göz kapaklarının çıkıntısında yorganın kabarıklığı vardı.

— Ne yapıyorsun? dedi adam.

Kadın:

— Hiç, dedi, içime bir titremek geldi.

— Hayır, ne iş yapıyorsun yâni?

— Çamaşır birikmişti... Bırak çamaşırı! Ben seni özledim.

— Ama su soğur.

— Su ısıtmak zor değil!

Kadın, kocasına:

— Sen çık, ben geliyorum! dedi.

— Ben şimdi odayı modayı bulamam. Beraber çıkalım... Malum, surat değişti. Herşeye yabancı olduk.

Kadın, bunu tuhaf karşıladı.

— Sen, Sabri değilsin galiba Çünkü sesin, onun sesi değil.

— Surat değiştirmek kolay mı? Biraz hava değiştirince sesin değişiyorda, surat değiştirince değişmez mi?!.

— Ya bavul?

— Nasıl bavul?

— Giderken götürdüğün...

— Haa, o mu?.. Hiç aklıma gelmemişti bu!.. Ben onu şey yaptım... ambara verdim. Uğrayacağım yerler vardı.

Kadın, yorganın altına süzülürken:

— Allah günah yazmasın! diye mırıldandı. İnsan bir türlü şey yapamıyor.

Ertesi gün Bakkal Emin damladı. Kadın sordu:

— Buyur Emin Efendi, bir şey mi var?

— İşlenme kız!..

— ?..

— Ben tanırsın sanıyordum. Tanımadın demek. Öyleyse tam benzetmiş. Aferin vallah!

Kadın:

— Bu ne, bu, Sabri?!. dedi. Her gün surat mı değiştireceksin?

— Beğeninceye kadar yolu var.

Yatak odasına çıktılar.

O gün öğleden sonra ekmekçi geldi. Kadın:

— Yok istemem, dedi, ekmeğim var!

Ekmekçi, eşeğin ipini kapının tokmağına bağlıyarak:

— İnsan, kocasını böyle mi karşılar, Remziye Abla? dedi.

Hadi, ekmekçi de içeri!..

Kadın, artık kapıya geleni, hiçbir şey sormadan, yatak oda-

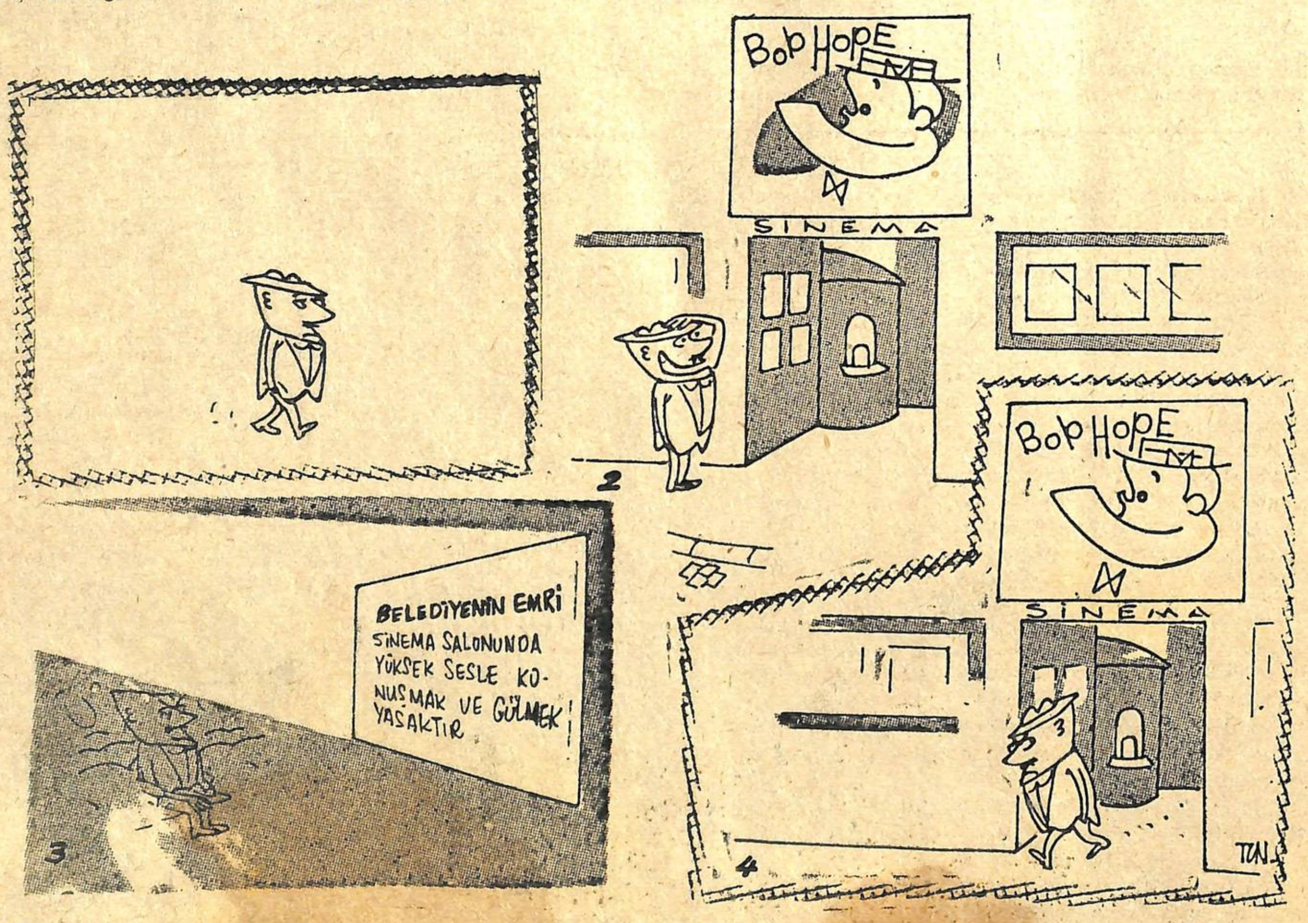

sına alıyordu. Elektrik tahsildarı, su tahsildarı, bekçi parası tahsildarı, çöpçü, dilenci, adres sorucu... Bunların hepsi, istiyerek istemiyerek, Remziye Hanımın kocası oldular.

Mahallenin erkekleri ziyareti sıraya sokmuşlardı. Keyiflerine diyecek yoktu. Yalnız ne var ki, karıları, bu dış yardım programından hiç memnun değillerdi. Daha memleket kalkınmamış - ken, dışarıya yardımda bulunmanın saçmalığı apaçıktı.

Karakola şikâyet oldu. Komiser, bekçi yollayarak Remziye Özüdoğru'yu karakola çağırttı. Tabiî, kapıyı çaldığı için, bekçi de yatak odasını boyladı. Arkasından polis, komiser...

Takibatın durduğunu söylemek gerekir mi?!..

Bir gün muhtar, koca sıfatiyle içeride bulunurken, kapı çalındı. Kadın, gecelik entarisini başından geçirerek kapıya koştu.

— Kim o?

— Aç, ben geldim!

— Kimsin sen?

— Kocan.

Kapıyı azıcık açtı. Berber Osman:

— Aç yahu, tanımadın mı? dedi.

Remziye kızdı:

— On kere mi geleceksin? İçeridesin ya!

Berber Osman, aşağıdan alıp:

— Kusura bakma, dedi, içeride olduğumu unutmuşum. Dalgınlık!

— Olur, insanlık hâli!

Berber Osman, giderken sordu:

— Ne zaman geleyim ben?

— Eh, içeride olmadığın bir zaman gelirsin!

— Ne zaman içeride olmam?

— O sana bağlı artık!

— Canım, bir gidip bana soruver!

Kadın, yatak odasına çıkarak muhtara ne zaman gideceğini sordu. Sonra pencereden Berber Osmana seslendi:

— Akşama kadar buradaymış. Artık ya gece, ya sabah!

Kocası, bavulla çıkıp geldiğinde, kadın nasılsa yalnızdı. Sabride fazla bir değişiklik yoktu. Biraz açtırmış, gerdanını gerdirmişti. O kadar karısı, bacaklarına sarıldı:

— Sabri!.. Bir daha beni bırakma. Bu on beş gün çıldıracaktım. Rüyama hep yabancı erkekler girdi. Ben sensiz yapamıyacağım. Bir de Diyarbakıra gideceğim diyorsun.

Sabri o gün bir şey demedi ama, iki gün sonra mahkemeye başvurdu. Karısının, rüyada yabancı erkeklerle uğraşmasına bozulmuştu.

Mahalle halkı, kadın - erkek, Remziyeden yana oldu:

— Zavallı kızın günahına giriyor. Rüyadan ötürü karı boşanır mıymış?!. Deli mi, ne, bu adam! Böylesi ne görülmüş, ne işitilmiş! Kızcağıza yüreğim parçalanıyor. Salak herif, ne olacak!.. Zinâdan boşasa, neyse!..

Yalçın KAYA

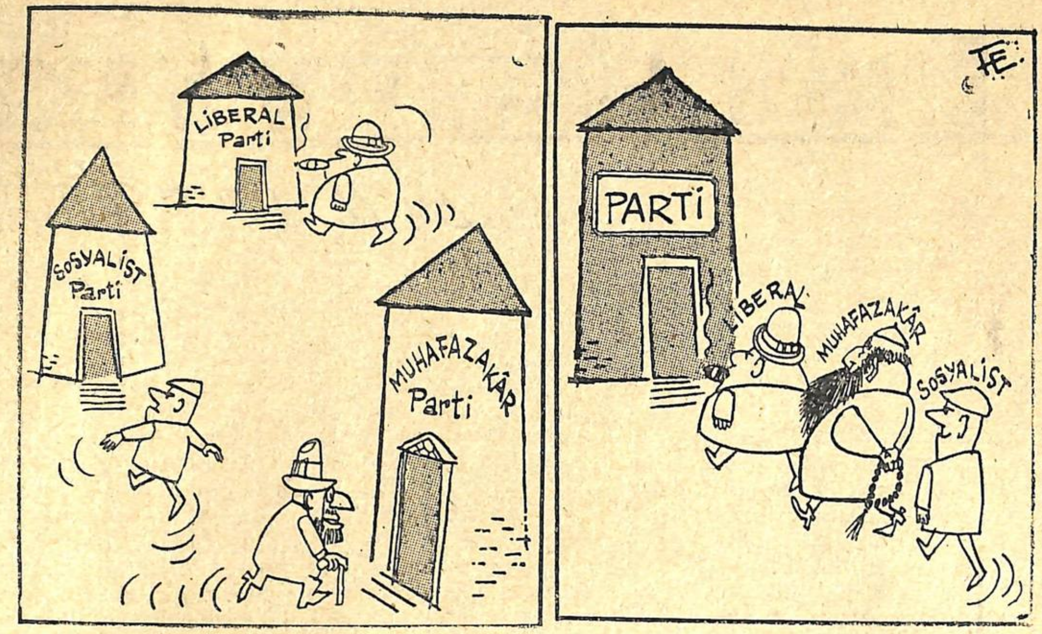

SİYASİ HAYAT

Batıda... Bizde!..

ATDAN DA DEGERLİ...

Teksaslı bir çiftçinin karısı, kocasını ve üç yaşındaki oğlunu bırakıp kaçmıştı. Adamcağız, bütün kadınlara karşı nefret duydu. Oğlunun, kadınlarla hiç ilişiği olmaması için elinden geleni yapmaya karar verdi.

Oğluna çiftçiliği, her cins hayvan bakımını, atın ne kadar faydalı ve değerli bir yardımcı olduğunu öğretti. Çocuk, binlerce dönümlük çiftliğin sınırları içinde büyüdü. Çiftlikle ilgili herşeyi en ufak teferruatına kadar öğrendi. Usta bir binici, eşsiz bir atıcı ve tecrübeli bir çiftçi olmuştu. Fakat ne bir kadın görmüştü, ne de kadın denilen şeyi tanıyordu.

21 yaşına girdiğinde, babası ile birlikte, 35-40 mil mesafedeki küçük şehre indiler. Orada bir hayvan alım - satım muamelesi için gerekli kanuni kâğıtlar düzenlenecekti.

Babası, oğlunun hiç kadın görmemesi için sabahın çok erken saatlerinde yola çıkmalarını arzulamış, şehire varınca da, hemen bir meyhaneye sokmuştu.

Gerekli kâğıtlar orada imzalandı. Akşam karanlığı bastırırken oradan çıktılar. Çiftçi, son derece memnundu. Oğluna hiçbir kadın göstermeksizin şehirdeki işleri tamamlamaya muvaffak olmuştu.

Şehirdeki okul binasının önünden geçtikleri sırada, ince, kıvrak, genç ve güzel bir kız binadan dışarı çıktı. Bu genç kız, okulun öğretmeniydi...

Delikanlı, hayatında hiç görmediği bu yaratığa hayran hayran bakarak:

— Baba, dedi. Bu güzel şey de ne?

— Buna kadın derler oğlum. Hiçbir işe yaramaz. Bunlarla hiç ilişiğin olmasın daha iyi.

Fakat genç erkek gözlerini kızdan ayıramıyordu.

— Faydasız da olsa hoşuma gitti baba. Bunu bana al.

Adamcağız içini çekti. Öğretmenin yanına gitti. Durumu izah etti.

Oğlunun ona aşık olduğunu, evlenmek istediğini söyledi. Kız da razı oldu ve hemen ertesi gün evlendiler.

Çiftliğe döndükleri zaman, yaşlı çiftçi, oğlunu ve gelinini karşısına aldı.

— Bir müddet buradan ayrılmam gerekiyor, dedi. Güneydeki çayırlara kadar uzanıp, sürüyü toparlıyacağım. Beş gün içinde dönerim. Bu arada, siz de birbirinizi iyice tanımış, anlaşmış olursunuz.

Beşinci günün sonunda, yorgun argın çiftliğe döndü. Oğlu oradaydı ama, genç kadın görünürlerde yoktu. Delikanlı, babasını sevinçle karşıladı:

— Merhaba babacığım...

— Merhaba evlâd. Karın nerede?

— Bundan bahsetmiyelim daha iyi baba.

— Neden? Yoksa bir şey mi oldu?.. Sakın seni bırakıp...

Delikanlı içini çekti:

— Sen buradan gittin ya, ertesi gün, dereden su almaya gitmişti. O kaygan taşları bilirsin. Eh, işte ayağı kaymış ve düşmüş. Bu arada bacağı da kırılmıştı...

— Vah zavallı, vah... Şimdi nerede?

Oğlu, hayretle babasına baktı:

— Nerede olacak, hemen tüfeğimi alıp vurdum tabii... Atları da öyle yapmıyor muyuz? Kaldı ki, onu atlardan çok seviyordum. Acı çekmesine seyirci kalamazdım...

ÖLMÜŞ EŞŞEKTEN MEKTUP

AZİZ NESİN

Aziz Nesin'in «Ölmüş Eşek» adlı kitabı Rusçaya çevrilmiş, 1960 yılında Moskova'da 110 bin basılmıştır. Şimdi de İngilizceye çevrilen «Ölmüş Eşek», «The Letters from a dead donkey» adı ile Amerikada yayınlanacaktır.

«Ölmüş Eşek» in yurdumuzda üçüncü basımı yapılmıştır. Bu sayfada Türkçe basımlarına girmemiş, ancak kitabın dördüncü basımına girecek olan, Ölmüş Eşek'in Tahtalıköy'den, arkadaşı Eşek arısına yolladığı mektuplardan birini okuyacaksınız.

İki gözüm kardeşim Eşekarısı,

Sahi, ben sana öldüğümü anlattım da, neden öldüğümü anlatmayı unuttum.

Bilirim, sen seçme sözlere, özdeyişlere, büyük lâflara meraklısındır. Hatırlıyor musun, işsiz kaldığım, sıkıntıya düştüğüm günlerden birinde sana gelmiş, biraz borç para istemiştim. Tersliğin üstündeydi. Ne diller dökmüştüm de, senden metelik koparamamıştım.

Büyük adamlardan biri ««İnsanın vermiyeni olmaz, yeter ki istemesini bilmeli» demiş. Bu büyük sözü, ya Molyer, ya Robespiyer, ya kral Piyer ya Hitler, ya da Meşhedî Cafer söylemiştir. Adının sonunda «R» harfi olan biri ama, kim olduğunu şimdi kestiremiyorum.

İşte bu sözü hatırlıyarak, karşında boynumu büküp,

— Tu bi or nat tu bi!... demiştim.

Hemen ağlamaya başlamış, cebindeki bütün parayı bana vermiştin.

Birisi çıkmış «Sanat uzun, hayat kısa...» demiş. Başka birisi «Renklerle zevkler tartışılmaz» demiş. Ne var bu sözlerde? Ben söylemiş olsaydım, bir kulağından girer, öbüründen çıkardı. Demek insanoğlu söylenen söze değil, sesin büyük yerden çıkmasına önem veriyor. Yangın kulesinin direği kırılsa, her çatırtısı bir kerâmet olacak.

Çok şükür ayrıldığım dünyamızda yalnız iki türlü insanın sorumluluğu yok; delilerle, kral lar ve cumhurbaşkanlarının... yalnız bunlar, yaptıklarından sorumlu tutulmuyorlar. Diyelim ben, hiç bir yaptığımdan sorumlu tutulamıyan bir cumhurbaşkanı olsaydım da öksürseydim, insanoğulları,

— Aman ne büyük öksürük!.. diye öksürüğümü ses bandına geçirirlerdi. Esnemek için ağzımı açsam,

— Aman ne güzel arya! diye esneyişimi notaya almaya kalkarlardı.

Dostum, biz seninle karşı karşıya geçtik mi, ne büyük sözleri bozuk para gibi harcamaz mıydık... İnci değerindeki sözlerimiz çakıltaşı yerine bile geçmedi.

Şimdi, kulağını dört aç! Sana öbür dünyadan çok büyük bir söz söylüyorum:

«Doğmak kolay, ölmek zor!..»

Çünkü herkesi başka biri doğurur, ama herkes kendisi ölür.

Ölmek hiç aklımda yoktu. Ben de herkes gibi yaşamak istiyordum. Ama istemekle olmuyor... O gün patrondan elli lira avans istemiştim:

— Ne yapacaksın? dedi.

İçimden «Şeytan uçurtması yapıp oynayacağım» demek geldi.

— Birisine borcum var, sizden alıp ona devredeceğim... dedim.

— Ne zaman? dedi.

— Bugün saat 14 de gelip alacak.

— Pekiy, sen de o zaman gel, elli lirayı al!..

— Şimdi verseniz olmaz mı?

— Olmaz.

— Neden?..

Filezofça başını salladıktan sonra şöyle dedi:

— İşte bunu anlıyamadığın için iki yakan bir araya gelmiyor. Dünya hâlidir, bakarsın, senin alacaklın saat 14 den önce ölür, sen borcunu ödemekten kurtulursun. Dünya hâlidir, bakarsın, sen ölürsün, ben elli lirayı vermekten kurtulurum. Saat on dörde kadar kim öle kim kala...

Boynumu büktüm,

— Beyefendi, dedim, bende o şans nerde? Hiç şansım yoktur. Dünya hâlidir bu, ne alacaklım ölür, ne ben ölürüm; bakarsın, sen ölürsün de, ben senden elli lirayı alıp alacaklıma veremem..

Saat 14 oldu. Ne alacaklım, ne patronum öldü, ne de ben... Yalnız tam o saatte patron ortadan yok oluverdi.

Derdimi yanacak, içimi dökecek birilerini arıyordum. İleri düşünceli, haksızlığa karşı kafa kaldırarak isyan eden aydın, anlayışlı dostlarımız var ya... Bir yardımları olur diye onlardan birinin evine gittim. Misafirleri de vardı, ev kalabalıktı. Başımdan geçenleri anlatmağa başladım. Çevremi kuşattılar, beni ilgiyle dinliyorlardı. Doğrusu anlattıklarım öyle acıklıydı ki, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ama umulmadık bir şey oldu: Beni dinliyenler anlattıklarıma gülüyorlardı. Hattâ güzel bir kadın, anlattıklarıma o kadar çok güldü ki, gülerken, elindeki kadehi omuzuna dayandığı erkeğin boynundan içeri boşalttı. Oysa ben ne kadar ciddi şeyler anlatıyordum. Beni dinlerken,

— Aman ne ekzantrik...

— Aman ne tuhaf!..

— Olur şey değil...

Diye kahkahayı basıyorlardı. Oysa ben üzüntülerimi, sıkıntılarımı, kızgınlıklarımı çektiklerimi anlatıyordum. Benim çektiklerim onlara eğlenceli geliyordu.

Aralarında gözlerinden yaş

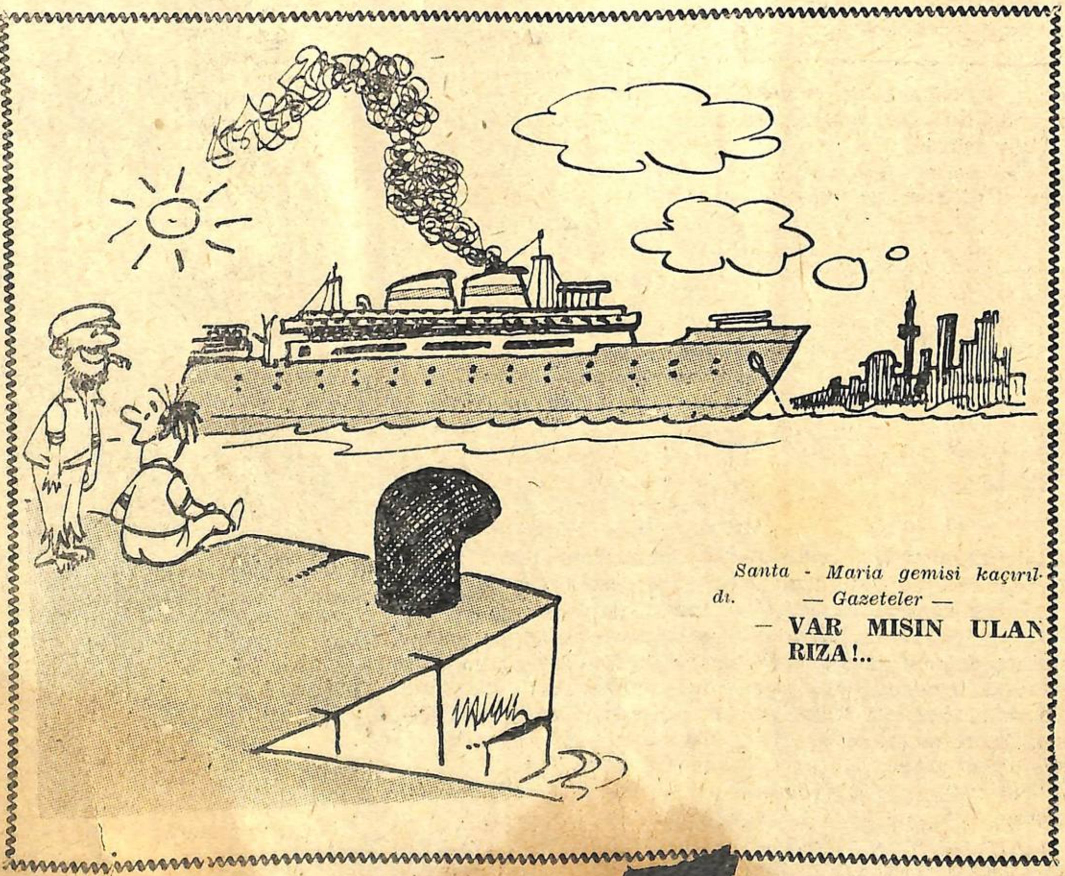

Santa - Maria gemisi kaçırıldı.
— Gazeteler —

— VAR MISIN ULAN RIZA!..

TÜRKİYEDE SİYASİ PARTİ HİKAYESİ

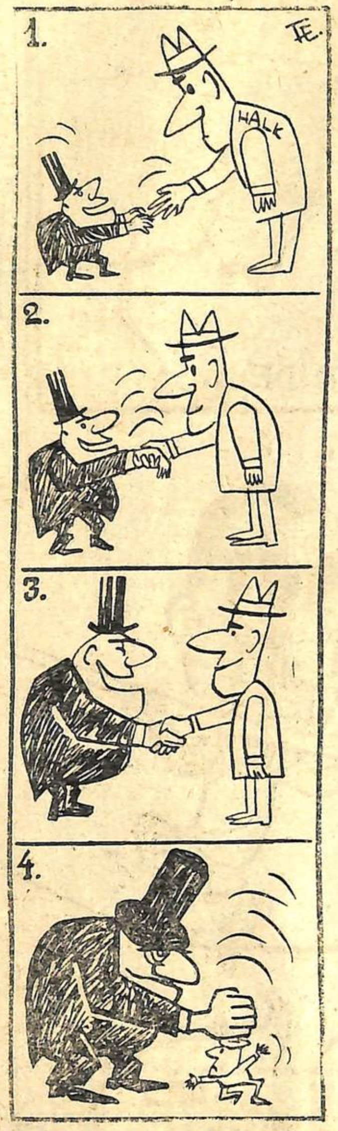

seçme saçmalar

★ Geldim, gördüm, yendim.

ŞUHUDİ MAZİ

★ Ölmek değildir hayatın en müşkül işi.
Müşkülü şudur ki ölmeden evvel ölür kişi.

DÜŞÜKLER

★ Tam zamanında geldiniz.

SAAT

★ Olmaz ol e mi?.

OLUR

★ Size acıyorum.

BİBER

★ Kendine biraz çeki düzen ver.

ODUN DEPOSU

★ Hani senin Sadık diye bahsettiğin var ya...

YAKALAMIŞLAR

★ İçimizde kaz var, ördek var.

KÜMES

★ Ah ile vah ile ömür geçirdim.

HANENDE

★ Çok alıngansınız Mister Robert!...

BİR PİYESTEN

★ Musikiden hoşlanır mısınız?.

HOŞLANMAM

★ Birden beni tuttu kendine doğru çekti.

YAY

★ Seninki sende benimki de sende.

MAL MÜLKİYETİ

★

sızan bir kadın görüp de «İşte, duygulu bir insan...» diye düşünürken kadın,

— Ay şimdi bayılacağım, gülmekten gözlerimden yaş geldi... dedi.

Ne desem, ne anlatsam gülüyorlardı. Ayrılırken,

— Aman pek güldük, çok eğlendik, yarın gece yine gelin de anlatın! dediler.

Çaresizdim. Bir umutla ertesi akşam yine gittim. Her anlattığımı, komik, ekzantrik buluyorlardı. İçlerinden biri,

— Ne olur, artık anlatma! dedi.

Öyle sevindim ki... En sonunda beni anlayan biri çıkmıştı. Ben böyle düşünürken,

— «Ay gülmekten, affedersiniz, şey oldum... Şimdi bayılacağım...» demez mi?

Sustum. Hepsini şöyle bir süzdüm. Bu sefer gerçekten, güle güle bayılacaklardı.

— Ne gülüyorsunuz? diye bağırdım.

— Ayol sen mizahçı değil misin, hayatın bile komik... Bütün bunlar hep senin başına mı gelir? dediler.

Kapıdan çıkarken içerden seslerini duyuyordum:

— Ne de güzel anlatıyor...

— Ah, pek tuhaf şeyler anlattı

— Acaba anlattıkları doğru mu?

— Yok canım, komik olsun diye atıyor tabii..

İki gözüm Eşekarısı, biliyorsun, bütün ömrüm, işte böyle geçti. Ağlayacakları yerde gülenlerin arasında yaşamak, gün geçtikçe benim için zorlaşmıştı.

Çektiğim sıkıntıları bunalımları anlatamadığım için, dayanamayıp öldüğümü sakın onlara söyleme! Sonra aman ne ekzantrik şey!..» diye güle güle çatlarlar. Beni burda olsun birazcık avutmak istiyorsan, sevgili Eşekarısı, o sivri iğnenle onları iğnele, ne olursun...

Güneşte renk renk şavkıyan kanatlarından öperim.

Kardeşin
Ölmüş Eşek

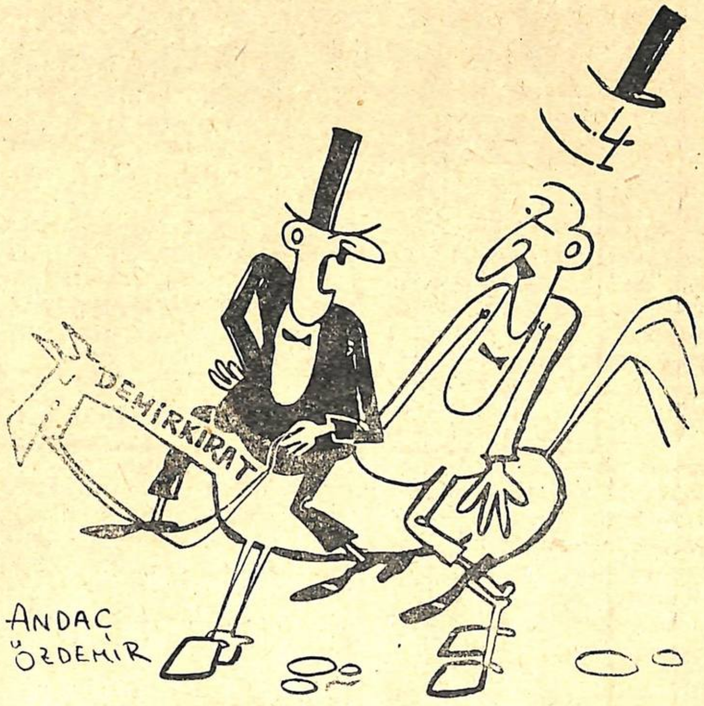

3 üncü ve 4 üncü parti birleşemedi. (Gazeteler)

— SEN İN BAKALIM AHBAP, BU AT İKİMİZİ ÇEKMEZ!.

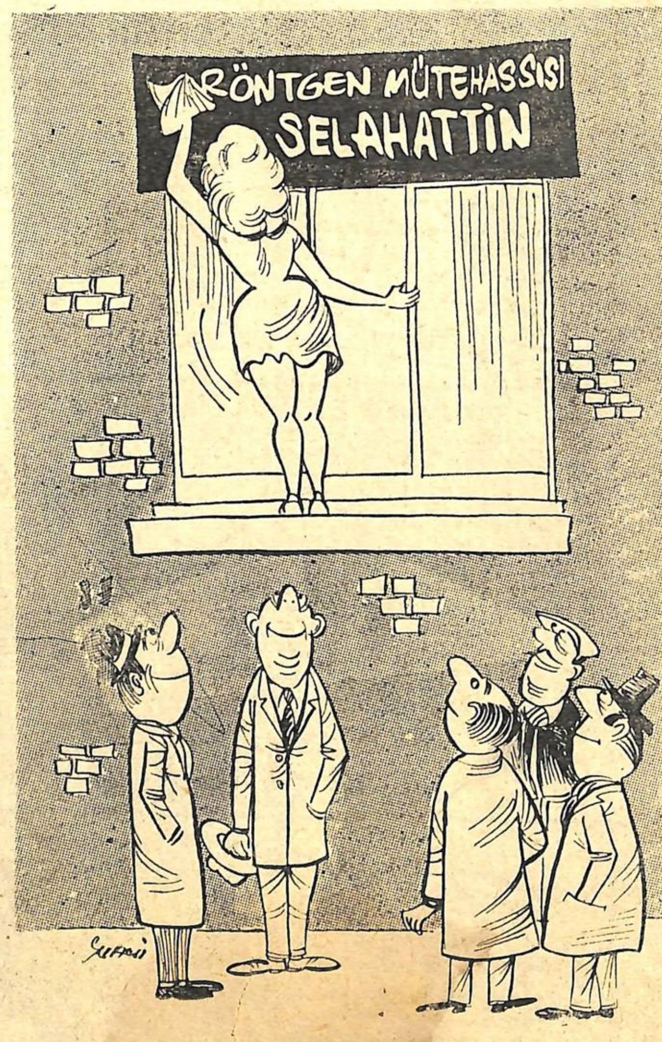

YAZISIZ

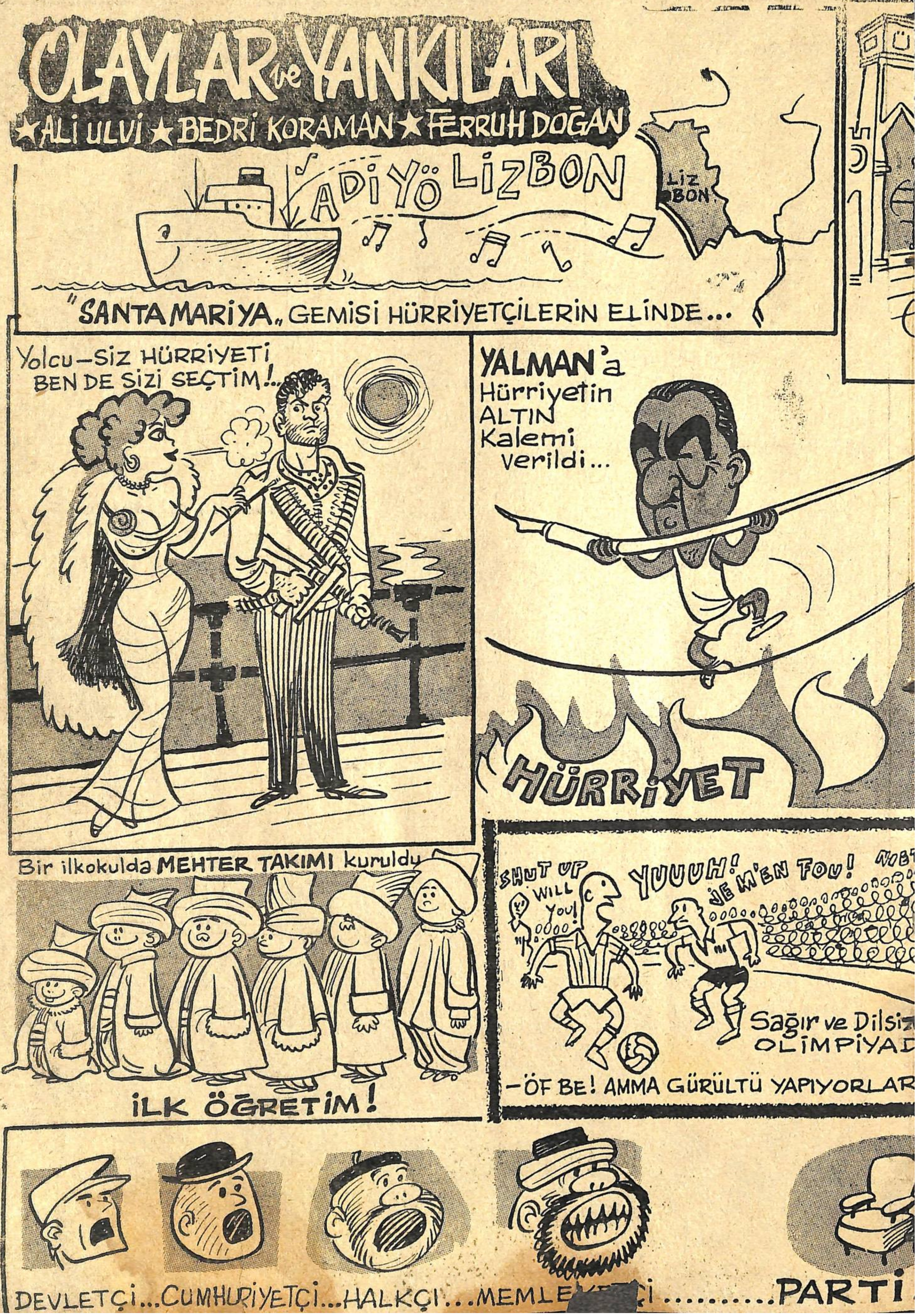
OLAYLAR ve YANKILARI
★ALİ ULVİ★BEDRİ KORAMAN★FERRUH DOĞAN
ADİYÖ LİZBON
LİZBON
"SANTA MARİYA„ GEMİSİ HÜRRİYETÇİLERİN ELİNDE...
Yolcu—SİZ HÜRRİYETİ BEN DE SİZİ SEÇTİM!..
YALMAN'a Hürriyetin ALTIN Kalemi verildi...
HÜRRİYET
Bir ilkokulda MEHTER TAKIMI kuruldu
İLK ÖĞRETİM!
SHUT UP WILL YOU!
YUUUH!
JE M'EN FOU!
Sağır ve Dilsi
OLİMPİYAD
—ÖF BE! AMMA GÜRÜLTÜ YAPIYORLAR
DEVLETÇİ...CUMHURİYETÇİ...HALKÇI...MEMLE
..........PARTİ

TÜRKİYEDE SİYASİ PARTİ HİKAYESİ

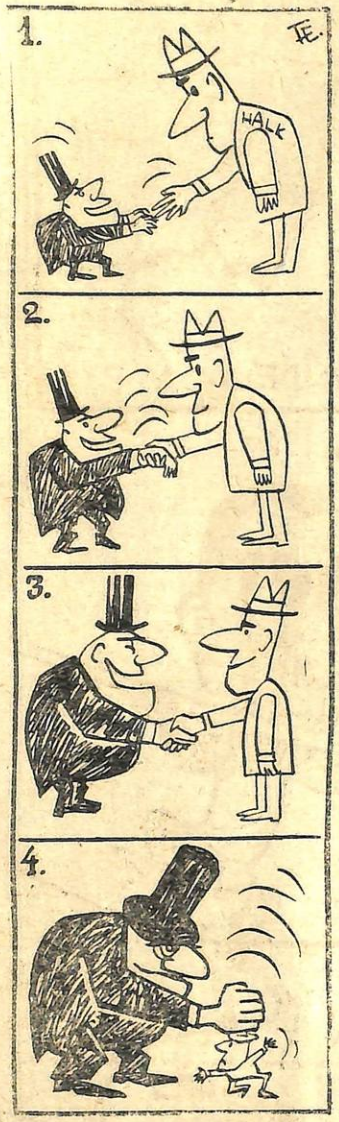

seçme saçmalar

★ Geldim, gördüm, yendim.

ŞUHUDİ MAZİ

★ Ölmek değildir hayatın en müşkül işi.
Müşkülü şudur ki ölmeden evvel ölür kişi.

DÜŞÜKLER

★ Tam zamanında geldiniz.

SAAT

★ Olmaz ol e mi?.

OLUR

★ Size acıyorum.

BİBER

★ Kendine biraz çeki düzen ver.

ODUN DEPOSU

★ Hani senin Sadık diye bahsettiğin var ya...

YAKALAMIŞLAR

★ İçimizde kaz var, ördek var.

KÜMES

★ Ah ile vah ile ömür geçirdim.

HANENDE

★ Çok alıngansınız Mister Robert!...

BİR PİYESTEN

★ Musikiden hoşlanır mısınız?.

HOŞLANMAM

★ Birden beni tuttu kendine doğru çekti.

YAY

★ Seninki sende benimki de sende.

MAL MÜLKİYETİ

★

sızan bir kadın görüp de «İşte, duygulu bir insan...» diye düşünürken kadın,

— Ay şimdi bayılacağım, gülmekten gözlerimden yaş geldi... dedi.

Ne desem, ne anlatsam gülüyorlardı. Ayrılırken,

— Aman pek güldük, çok eğlendik, yarın gece yine gelin de anlatın! dediler.

Çaresizdim. Bir umutla ertesi akşam yine gittim. Her anlattığımı, komik, ekzantrik buluyorlardı. İçlerinden biri,

— Ne olur, artık anlatma! dedi.

Öyle sevindim ki... En sonunda beni anlayan biri çıkmıştı. Ben böyle düşünürken,

— «Ay gülmekten, affedersiniz, şey oldum... Şimdi bayılacağım...» demez mi?

Sustum. Hepsini şöyle bir süzdüm. Bu sefer gerçekten, güle güle bayılacaklardı.

— Ne gülüyorsunuz? diye bağırdım.

— Ayol sen mizahçı değil misin, hayatın bile komik... Bütün bunlar hep senin başına mı gelir? dediler.

Kapıdan çıkarken içerden seslerini duyuyordum:

— Ne de güzel anlatıyor...

— Ah, pek tuhaf şeyler anlatı

— Acaba anlattıkları doğru mu?

— Yok canım, komik olsun diye atıyor tabii..

İki gözüm Eşekarısı, biliyorsun, bütün ömrüm, işte böyle geçti. Ağlayacakları yerde gülenlerin arasında yaşamak, gün geçtikçe benim için zorlaşmıştı.

Çektiğim sıkıntıları bunalımları anlatamadığım için, dayanamayıp öldüğümü sakın onlara söyleme! Sonra aman ne ekzantrik şey!..» diye güle güle çatlarlar. Beni burda olsun birazcık avutmak istiyorsan, sevgili Eşekarısı, o sivri iğnenle onları iğnele, ne olursun...

Güneşte renk renk şavkıyan kanatlarından öperim.

Kardeşin
Ölmüş Eşek

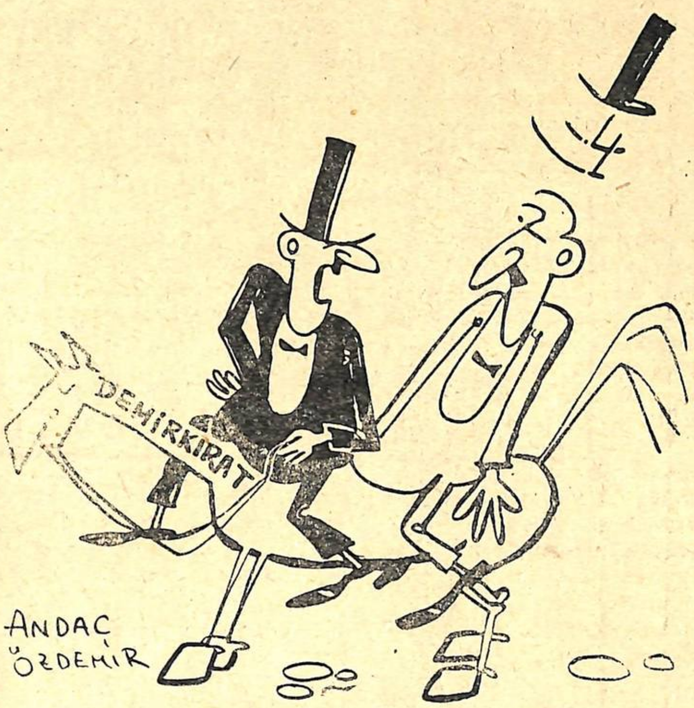

3 üncü ve 4 üncü parti birleşemedi. (Gazeteler)

— SEN İN BAKALIM AHBAP, BU AT İKİMİZİ ÇEKMEZ!.

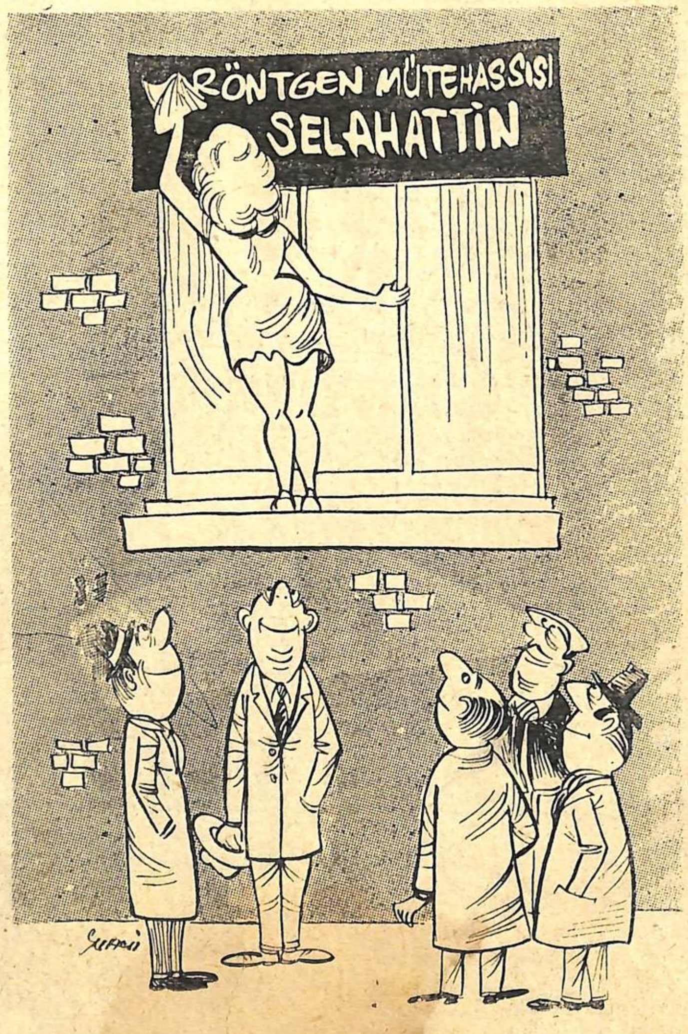

YAZISIZ

NİVERSİTE
"147 darbe!"

Mesken kanunu tasarısı ile 20 yılda MESKENSİZ kimse kalmıyacak

ANASI ile KIZI OTURAK ALEMİNDE YAKALANDI...
"ANASINA BAK...."

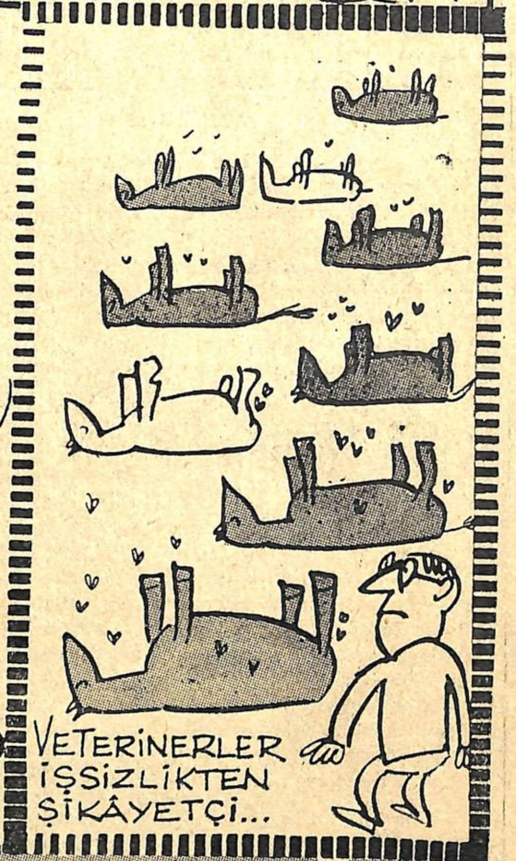
VETERİNERLER İŞSİZLİKTEN ŞİKÂYETÇİ...

FEZA'ya SEYAHAT için HAZIRLIK
Durak

Meşhur Sanatkârları
TANIYALIM!
Tanıtan: SUAVİ SÜALP

Semaî Zâde Cevdet

Bizde roman ve zambak çeşidinin ilk örneklerini vermesi bakımından bir hayli önemli olan Semâi Zade Cevdet Kapalıçarşıda babası kahveci Âma Semâi efendinin evlâdı olup 1817 de Eğrikapı'da doğdu... Daha beş yaşında hatim indiren Cevdet, kısa zamanda arabi farisi efrenci, davudi gibi esaslı kanait ve manaitlerin altından girip üstünden çıktı. Lâkin küçük Cevdetde öbür kardeşlerine benzemeyen bir melâl vardı, gece yarıları tavan arasına kapanıp Hasan Mellah ve Hüseyin Fellah, Les Miserables «Sefiller» ve bilhassa Mayk Hammer okuyordu. Babası onu her ne kadar hâfız yapmak istedi ise de Küçük Cevdet iyi abdest alamadığından şeriata bir türlü ayak uyduramadı.

Bunu gören babası da onu kahvesine çırak olarak almak zorunda kaldı. Semâi efendinin kahvesi o zamanın meşhur üdeba ve vükelâsının uğ-

rak yeri olduğundan Cevdet kısa zamanda orda Hadi Paşazade Necati - Faik Ziya Kuşaklıgil - Piyer Loti, Ahmet Cenap - Sadettin Naci - Afif Yesari - Refii Cevdet - Siyami Cefa - Stephen Mac Nail gibi yerli ve ecnebi eshâbı edediyye ile tanıştı ve ilk hikâye kitabı olan «Semâiyye» yi orda yazıverdi.

Artık Cevdet kahveden çıkar çıkmaz eve gelip durmadan yazıyordu ve işte bu arada şaheseri olan «Mâsumei aşk» ı döktürdü.

Kazık kadar herif olduğu halde hâlâ evlenmeyen Cevdet'e annesi Latife adında bir kız aldı. Fakat büyük edip zifaf gecesi bile son eseri olan «Leyli Zifaf»ı yazmaya devam etti.

98 yaşında vefat eden üstad tam 120 küsur roman, risâle, makale, fıkra, hatırat, mektup ve istida yazdı.

Yaşadığı devirde bile tanınmamış olan Semâizade Cevdet öldükten sonra eserleri karısı tarafından Sahaflar Çarşısında satılırken farkedildi. Ne acıdır ki bu büyük edibin cebinde öldüğü zaman otuzbeş kuruş çıkmıştı.

Romantik romancılığımızın bir abidesi olan «Mâsumei Aşk» tan burada size bir pasaj veremeden geçemiyeceğim.

"Mâsumeî Aşk„ tan bir pasaj:

«Sertabip Hüsamettin efendi bütün kederi tıbbiyesini çeşminde toplayarak, kulağını, muttarit müvelledil humuza alıp, hamızı karbon veren Servet Beyin sırtına dayadı ve bihuş bir sesle:

— Öksürünüz... dedi.

Bütün sakatatı, Seniha'nın aşkıyle pâra pâre olmuş Servet birkaç kere adamakıllı öksür - dü...

Muayenehaneyi kesik ve muzdarip iniltiler kapladı. Hüsamettin efendi Servet'in at - let fanilasını indirirken elemî azaptan bimecal kalmış kelâ - mıyla:

— Siz beyefendi dedi üçüncü devre veremsiniz.

Hakikatı şedidi bir tokat gibi çehreyi zâtisine yiyince:

— Oh mil pardon mon Doktor dedi... Şu biçare ciğerimin esrarı tüberküloz mu?..

— Evet..

— Demek bir sürü basil'i sefil zatıma çaktırmadan bedenimden içeri duhul eylemişler ha... Ey tabibi sertabib! kalbime koy başını, nabzımı bırak... «Laisse mon bıras»

Artık ne bir teselliyi güzel lâf, ne ümidi tıbbiye ne nisaiye, ne cildiye, ne de bevliye şu taze bedenime sıhhatimi alenen iade eyleyemez ha!..

— Hâşa... kat'a ve kat'ebetâ Servet muayenehaneden sanki bir hayelet-i cisim gibi caddeye vasıl oldu. Kanuni Saminin ayazı setresinden cevelan edip duruyordu. Bir beyaz pamuk gibi sakin ve muttarit semadan yere sukut eden kar bu fâninin sanki cesedi rezilânesini bir kefen gibi işgal eyli - yordu. Lebleri arasından üç kere yavaş, beş kere şedit.

— Seniha! Seniha!.. Seniha, Seniha diye inledi...

Yanından transit seyir ey - lemekte olan Harbiye - Aksaray tramvayına boş vererek yürüdü.. Bu ahvali perişanı paklasa paklasa rakı istimsar eylerdi..

Sertabibe tosladığı otuz meci diyeden bâki kalan birkaç kuruşu bu çaresiz aşk-ı sefilanesi için istimal eyleyecekti. Bu arada leblerinden bir miktar şebnemi acize damlarken:

— Ah ah mon ceur dedi.

Şu bedeni çaresazımı artık fazla meşgul eyleme. Masume-i Aşkımı idare et... Semiha'mı dârı dünyada o Sadi denen herifi nâşerife elimle takdim eyledim. Bana teberru ettiğin şu bedeni sürüklerken bana meyhaneye kadar azimet eyleye - cek kuvveti vücut takdim eyle. Âmin!..

Bir iki kere daha öksürdü... Sonra bir kalas gibi harareti derecesi nakıs 18 olan karın si nesine sukut eyledi.

Eyyamı baharında bir sıcak kayıntı edemeden vefat eden bu aşıkı sevdazedenin üstünü muttarit kar örttü... örttü ta ki nâfıa onu kaldırana dem.

18 Kanunisani 1307
Eğrikapı

KEYİFLİ KİMSELER

Küçük bir taşra şehrindeki bankayı teftişe giden banka müfettişi bankanın kapısından girdi ve şaşırıp kaldı. İçeride hiç kimse yoktu. Ne müdür, ne veznedar, ne de kâtip, ne de muhafız.. Arka kapıya doğru yürüdü, başını uzatıp dışarı baktı. Bir de ne görsün, bankanın dört personeli, bir ağacın gölgesinde yan gelmiş, poker oynuyorlar...

Müfettiş, onlara bir ders ver - mek için hemen alârm zilini çaldı. Ötekiler yerlerinden kımıldamadılar bile. Fakat caddenin karşı tarafındaki meyhaneden fırlıyan bir garson, bir tepsi için de dört duble birayla koşa koşa poker oynıyanların yanına se - ğirtti...

KÜTÜPHANE

Yeni zenginin yeni yaptırdığı eve mimar bir de koca kütüphane oturtmuştu. Adamcağız, zahir usûl böyleymiş diye, kalktı bir kitapçıya başvurdu ve kitapların seçimi işini de ona bıraktı. Kitapçı sordu:

— Ne türlü kitaplar istersiniz?

— Nasıl olursa olsun. Siz daha iyi bilirsiniz...

— Roman, seyahat kitabı, şiir falan...

— Alâ, alâ, ne lâzımsa verin.

— Güzel ama, ne kadar olacak?

— 25 metre kadar olsun!..

★

CAN PAZARI

Polis memuru, köprünün korkuluğundan aşağıya atlamaya hazırlanan adama seslendi:

— Yazık, yazık... Şu güzelim hayat, canım dünya bırakılıp da gidilir mi hiç?.. Hayatın zevklerini düşünsenize bir kere. İnsan dünyaya bir defa gelir. Şimdi siz suya atlarsanız, ardınızdan ben de atlamak zorunda yım. Su buz gibi. Sonra cankurtaran arabasını beklerken, her ikimiz de üşütüp, zatürrie'ye tutulacağız. Ölüm muhakkak. Hadi aklınızı başınıza toplayın da, bu işten vazgeçin. Düşünceli olun, eve gidin ve kendinizi asın, daha iyi değil mi?

★

SERT ERKEK

Ufak tefek, uysal bir adamdı. Bir akşam eve vaktinden önce geldiğinde, karısını bir erkeğin kolları arasında kendinden geçmiş vaziyette gördü. Çevresine bakındı. Yabancının şemsiyesi biraz ilerde duruyordu. Onu kavradı, yürüdü, iki eliyle kaldırdı ve hızla indirip dizlerine vurdu ve ikiye böldü. Sonra adama dönerek :

— İşte, dedi. İnşallah yağmur yağar da, gününü görürsün o zaman...

VİTES
Mahmut
"BU ROMAN TEF'İN SAHİBİ ERTEM'İN TABANCA TEHDİDİ ALTINDA CEBREN ÇİZİLMİŞTİR,"
O.A.
ROZİNİN DAVETİ ÜZERİNE SALOON'A GİDEN VİTES MAHMUT ORADA DÜELLO BİLL'LE KARŞILAŞTI.. KASABANIN ŞERİF SEVMİYEN PATRON'U BİLL'İ VİTES MAHMUD'U DÜELLODA TEMİZLEMESİ İÇİN ÇAĞIRMIŞTI.. BU SIRADA KÜÇÜK OSMAN DURANGO KİD'İ KUCAKLAYID ECZANEYE GETİRDİ... BİR ZAMANLARIN EN HIZLI SİLAHI OLAN DURANGO İHTİYARLIKTAN ELLERİ TİTREYİP GÖZLERİ GÖRMEDİĞİ İÇİN VİTESE YARDIM EDEMİYORDU.. FAKAT...
ÜÇE KADAR SAYIP ATEŞ EDİCEM
AT BI ŞIRINGASI
OOF BU KAÇINCI İĞNE BE!!!
4 ŞİŞE VİTAMİN, ON KUTU KUVVET İLACI, YEDİ AT ŞIRINGASI ÜÇ ŞİŞE VİSKİ İHTİYARI HALÂ KENDİNE GETİREMEDİ...
LIK.. LIK.. GURK..
BANA BİŞİYLER OLUYOR..
GRRR!
TUTMAYIN BENİ...
ZUUM!
DUR YAVU BENİ BEKLE AMCA...
İKİİ!
DUR BAKALIM SÜMÜKLÜ... DURANGO KİD'İN ARKADAŞLARINA NE CESARETLE DOKUNUYORSUN!
GARÇ!
BU MORUK TA KİM OLUYOR?
YAAY MERABA DURANGO KİD...

mark Twain — nuhun gemisi

Hazreti Nuh'dan bu yana, gemilerin yapımındaki gelişme gerçekten önemlidir. Ancak, onun çağında deniz seferleriyle ilgili kaideler bir hayli düzensizdi. Zamanımızda bu iş esaslı bir şekilde yoluna girmiştir.

Enine boyuna düşünülürse, Nuhcağız o tarihde giriştiği ve becerdiği işi, şu ara asla kıvıramazdı. Bunun nedeni gayet basittir. Tecrübelerimiz, bizim cinsimizden kimselerin hayatını daha ciddiye almamızın gerektiğini ortaya koymuştur.

Aynı şeyi günümüzde yapmaya kalkışsaydı, Nuh'a, Bremen limanından çıkış iznini dahi vermezlerdi. Modern Almanya'yı tanıyan bir kimse, liman müfettişi ile Nuh arasında geçecek konuşmayı en kırık dökük teferrüatına kadar tahmin edebilir.

Bir müfettiş düşünün. Gösterişli üniformasının içinde, kuruluşu, efendiliği ve herşeyiyle eksiksiz bir «sayın bay...» Bütün efendiliğine, kibarlığına rağmen, iş görevi çerçevesine girince, bir kutup yıldızı gibi yerinden şaşmaz, sabit ve inatçıdır.

İşte bu müfettiş, Nuh'tan, doğduğu yeri, yaşını, dinini, mezhebini, gelirini, rütbesini, sosyal durumunu, işinin aslını, karılarının, çocuklarının, hizmetçilerinin sayısını, bunların tümünün adını, cinsiyetini, yaşını soracaktı.

Nuh, hazır pasaportu yoksa, tez elden bir pasaport edinmek zorunda kalacaktı. Ardından, gemiyle ilgili sorular birbirini takip edecekti tabii.

— Geminin boyu?
— Altıyüz kadem.
— İnşasında kullanılan malzeme nedir?
— Tahta.
— Ne cins tahta?
— Tûba ve akasya ağacından.
— İç ve dış kaplaması?
— Katranlı.
— Yolcu sayısı?
— Sekiz.
— Cinsiyetleri?
— Dördü erkek, dördü dişi...
— Yaşları?
— En genci 100 yaşında.
— En yaşlısı?
— 600...
— Yaa? Demek (Şikago) fuarına gidiyorsunuz? İyi fikir. Gemi doktorunun ismi nedir?
— Gemide doktor yok ki.
— Olmaz efendim, bir doktorun bulunması şart. Bir de cenaze levazımatçısı gerekli. Gemideki yolcuların çok yaşlı oldukları düşünülürse, bunların önemi meydana çıkar. Tayfa sayısı?
— Aynı sekiz kişi tayfalık yapacak.
— Aynı sekiz kişi mi?
— Evet.
— Bu sekiz kişiden dördü de kadın değil mi?
— Evet.
— Daha önce bahriyede çalışmışlar mıydı?
— Yooo...
— Erkekler?
— Onlar da çalışmamışlar.
— İçinizde, daha önce açık deniz seferi yapmış kimse var mı?
— Hayır efendim.
— Şimdiye kadar nerede yaşardınız?
— Bir çiftlikte, hep beraberdik.
— Gemi buharlı olduğu için 800 tayfa gerekir. Dört tane ikinci kaptanla, dokuz da ahçı ister. Süvari kim?
— Benim.
— Bir de süvari bulun. Oda hizmetçileri, hastalara, ihtiyarlara bakacak hastabakıcılar da şart. Geminin projesini kim hazırladı?
— Bizzat ben.
— İlk eseriniz mi?
— Evet efendim.
— Belli oluyor. Yükünüz nedir?
— Hayvanat...
— Cinsi?
— Her cins hayvan var.
— Vahşi mi, ehli mi?
— Çoğu vahşi.
— Yerli mi, başka ülkelerden mi?
— Çoğu başka ülkelerden
— Başlıca vahşi hayvanlar hangileri?
— Fil, gergedan, aslan, kaplan, kurt, yılan, kısacası her iklimden, her cins hayvan var. Hepsi de birer çift.
— Kafesleri sağlam mıdır?
— Ne kafesi? Kafes yok ki...
— Sağlam demir kafes ister. Bu hayvanlara kim yiyecek, içecek verir?
— Biz.
— Siz mi? Bu kadar yaşlı insanlar mı?
— Evet efendim.
— Tehlikeli bir şey. Bu işten anlıyan güçlü kuvvetli kimseler bakmalı. Gemide kaç hayvan var?
— Büyüklerden 7000. Büyüklü küçüklü hepsi 98.000 tane.
— 1200 muhafız ister. Gemide, ışık alan kaç pencere mevcut?
— İki...
— Geminin neresinde?
— Damın kenarında.
— 600 kadem boyunda, bir maden kuyusu benzeri gemide iki pencere yeter mi hiç? Elektrik ışığı ister. 1500 tane ampul koymalısınız. Gemi su alırsa ne olacak? Tulumbanız kaç tane?
— Tulumbamız yok efendim.
— Tulumba şart. Yolculara ve hayvanlara lâzım olan suyu ne yoldan sağlıyorsunuz?
— Pencereden kovayla çekiyoruz.
— Olmaz, olmaz. Tahrik kuvveti nedir?
— Ne kuvveti?
— Yani geminizi neyle yürütüyorsunuz?
— Neyle mi, kendiliğinden yürür.
— Allah Allah... Yelken, ya da buhar ister. Dümeninizin cinsi nedir?
— Yok ki...
— Nasıl? Dümen de mi yok?
— Hayır efendim.
— Peki, gemiyi nasıl idare edeceksiniz?
— İdare ettiğimiz falân yok.
— Dümen şart. Demiriniz kaç tane?
— Tek demir bile yok.
— Altı demir ister. Bu büyüklükte bir gemi, demirsiz yola çıkamaz. Cankurtaran filikalarının sayısı nedir?
— Öyle bir şeyimiz yok efendim.
— 25 filika ister. Ya cankurtaran simitlerinin sayısı?
— Ondan da yok.
— 2000 tane edinmelisiniz. Seyahatiniz ne kadar sürecek?

— NE MÜNASEBETLE BENİ TAKİP ED[illegible]UNUZ?
— CİNSİ MÜNASEBETLE!...

— Eh, şöyle böyle bir yıl.

— Bir yıl, demek ki gelecek yıl açılacak sergiye yetişeceksiniz? Tekne neyle kaplı? Bakırla mı?

— Bakır kaplama ne gezer? Sadece katran sürdük, o kadar.

— Yahu ne düşüncesizlik bu? Küçük deniz böcekleri, tekneyi 3 ayda kalbura çevirir. Bu şartlarla yola çıkamazsınız.

Tekneyi kaplatmanız gerekiyor. Haa, bir şey daha var. Şikago'nun sahilden içerde bir şehir olduğunu bilmiyor musunuz? Oraya gemiyle gidilemez çünkü denizden içeridedir.

— Şikago da neyin nesi oluyor? Biz Şikago'ya gitmiyoruz ki...

— Peki, bütün bu hayvanat ne olacak?

— Üreteceğim birader.

— Yeryüzünde yeteri kadar yok mu sanki?

— Medeniyetin bugünkü ihtiyacına yetecek kadar var ama, geriye kalanların hepsi tufanda boğulacaklar. Bunlar da, sağ kalıp, soylarını devam ettirecek.

— Ne tufanı?

— Basbayağı tufan işte.

— Bir tufan olacağından emin misiniz?

— Hiç şüpheniz olmasın. 40 gün, 40 gece yağacak.

— Aldırmayın canım, öyle yağmurlar bu taraflarda sık sık yağar.

— Bu sefer iş başka. Dağların zirveleri bile su altında kalacak.

— Hımmm... Size lâf arasında, resmî olmıyan bir şey söyliyeyim. Bu hususu açıklamanız işi karıştırdı. Yelkenle, buhar arasında tercih hakkını kaybettiniz, dostum. Sizi serbest bırakamam. Muhakkak buhar makinesi kullanmak zorundasınız. Geminiz, bir yıl için, bu hayvanların muhtaç olduğu suyun yüzde birini bile alamaz. Suyu damıtacak bir filtre cihazı edinmelisiniz.

— Pencereden kova ile çekeceğiz dedim ya?

— Olmaz efendim, olmaz. Tatlı suların hepsi, deniz suyunun sızmalarıyla tuzlu hal alacak. Suyu damıtmak için buhara ihtiyacınız var. Saygılarımı sunarım, bayım. Gemi inşası alanında ilk eseriniz budur demiştiniz, değil mi?

— Hiç şüpheniz olmasın. Gemiyi inşayı tasarlarken, en ufak bir bilgi sahibi değildim.

— Doğrusu şaşırtıcı bir eser. Çok değişik ve garip bir yapı. Daha önce denizler üzerinde böyle bir şey görülmediği muhakkak...

— İltifat ediyorsunuz. Bilmukabele saygılarımı sunarım, efendim. Ziyaretinizle şeref verdiniz. Çok teşekkür ederim. Allahaısmarladık...

Fakat ayrılmak ne mümkün? Yağma yok... Alman liman müfettişi, hiç yorulmak bilmez bir şekilde, Nuh'a, gerekli saygının kat kat fazlasını gösterecek ama, gemisine binip denize açılmasına asla izin vermiyecektir...

Mark TWAIN

DİNAMİTLERİN DİLİ

Kapalıçarşı, gene yangın tehlikesi atlattı. Bir dükkândaki dinamitin patlaması sonunda bir kişi parçalanarak öldü, üç kişi de yaralandı.

Bâbıâli'deki korkunç infilâktan sonra güya tetbirler alınmıştı. Ve güya bundan sonra, şehir içinde kesin olarak patlayıcı madde bulundurulmayacaktı.

Patlayıcı maddeler biz insanların dillerini bilmezler. Onların da dilinden biz anlamak istemeyiz.. Bu patlamaların anlatmak istediği, bize sinek vızıltısı gelir. Ölen ölür, kalan sağlar bizimdir der geçeriz.

Bakalım bu infilâkların dilinden ne zaman anlayacağız..

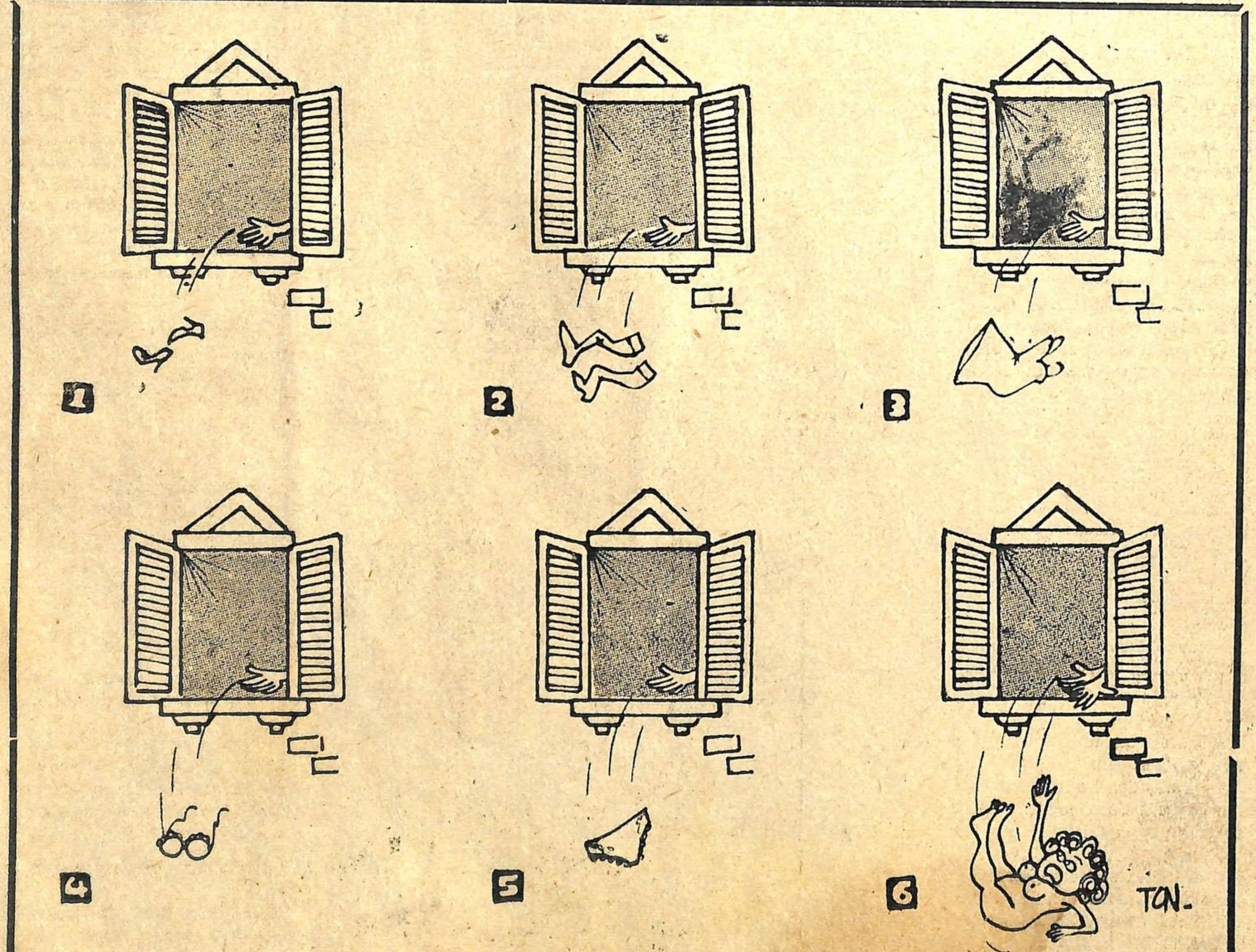

YAZISIZ

Bayan Döviz

AZİZ NESİN'in büyük romanı

Tefrika No: 12

Başka türlü benim kıymetimi anlıyacağı yok... Benim asıl canımı sıkan, Nermin Festegezin beni kıskanması. Ismim gazetelerde sık sık geçiyor diye beni çekemiyor. Onun adının başharfleri de benimkine uyuyor diye, güya kendisiymiş gibi orda burda ovunüyor. Vallahi değil, basılıp da yakalanan benim. Sen yap et, sonra başkaları övün - sün... Neriman Fırtına bunları anlattıktan sonra, derin derin iç geçirip, önce Muzaffer'in gözlerinin içine, sonra da dudaklarına baktı; bakışları delikanlının dudaklarında,

— Benim içim dışım birdir, dedi, gördünüz ya, size her şeyi anlattım. Benim hiç gizlim kapaklım yoktur. Şimdi senden bir ricam var. Bana yardım eder misin?

Şaşıran Muzaffer,

— Ne gibi? diye sordu.

Neriman Fırtına'nın gözleri buğulanmıştı. Nerdeyse ağlıyacaktı. Titreyen bir sesle,

— Kocam bugünlerde gene beni ihmal ediyor, dedi, bu gece benimle bir kere bile dans etmedi. Şimdi yukarda başka bir kadınla dans ediyor, başkalarıyle eğleniyor. Sen iyi kalpli bir insansın, gözlerinden belli. Yuvam yıkılacak. İstersen, bana yardım edebilirsin..

Ağlamağa başlamıştı. Hem ağlıyor, hem Muzaffer'e sokuluyordu. Vücudünde hiç kemik yokmuş gibi sıcak bir yumuşaklık, Muzafferin göğsüne yaslanmıştı:

— Saadetimi kurtar ne olur.. Kocam bana dönsün. Bu da senin elinde... Ev yapmak sevaptır.

Muzaffer bir tehlike sezinlemiş gibi geri çekildi,

— Yani, dedi, sizinle bu sefer ben mi basılacağım? Rica ederim, yapamam ...

Kadın,

— Ne olur... diye yalvardı, bir yuvayı yıkılmaktan kurtaracaksın. Sevabı büyüktür...

Delikanlı,

— Neden yine bir randevu evinde bu işi denemiyorsunuz?

— Ah, bilmem ki nasıl anlatayım... Kocam, kendisinden üstün biri olmazsa, artık aldırmıyor. Alıştı da ondan... Bir de benimle «Öyle bir sünepe, sümsük herifle... Tuu midene... Yazıklar olsun... Zevksiz karı!...» diye benimle alay ediyor. Beni anlıyorsunuz, değil mi? Sen gençsin, yakışıklısın... Seni kıskanır... Beni seninle görünce, tekrar bana döner, yuvasına... Yuvamın saadeti için, ah ne fedakârlıklara katlanıyorum... Sizden ricam...

— Yapamam Hanımefendi..

— Ben sizden bu yardımı insaniyet namına rica ediyorum. Siz bir şey yapacak değilsiniz... Tabiî ben de insansam, sizin bu iyiliğinizin altında kalmam... Sorun isterseniz başkalarına, benim nasıl bir kadın olduğumu herkes söyler size... Bir iyilik, bir insaniyet...

— Rica ederim efendim... Ben... öyle şeyler yapamam...

— Anlıyorum... Beni yanlış anladınız... Benimle flört edin, dans edin, kocam görsün bunları yeter... Danstan ne çıkar...

Neriman Fırtına, delikanlının koluna yapışıp ayağa kalktı. Birlikte üst salona çıktılar. Caz durmuştu. Muzaffer,

— Bir dakika burda oturun, ben şimdi geliyorum... diye, söz de tuvalete gitmek bahanesiyle kadının yanından sıvıştı.

PRENSES FESAMET'İN HİKÂYESİ

Bir adam, elleri arkasında,

— İthalâtı men etmeli, ithalâtı menetmeli! diye yüksek sesle söylenerek, balkonda bir aşağı bir yukarı volta vuruyordu. Muzaffer, kalabalıktan bunalmış, yapışan kadınlardan kurtulmak için üst kata kendini atmıştı. Balkona çıktığı zaman orda kendi kendine söylenerek gezinen adamı gördü. Buna söylenme denmez, adam basbas bağırıyordu:

— İthalâtı menetmeli! İthalâtı menetmeli!..

Muzaffer, şaşkınlık içinde adamı seyrediyordu. Uzun ve geniş balkonda bağırarak voltâ vuran adam, birden kapı ağzında duran Muzaffer'le gözgöze geldi. Muzaffer'in epeydir kendi sini seyretmekte olduğunu anladı. Yapma, soğuk bir sırıtışla,

— Öyle değil mi Beyfendi, siz ne fikirdesiniz? diye sordu.

Muzaffer, adamın aklından zoru olduğunu sanmış, deliyi azdırmamak için,

— Afedersiniz, anlıyamadım, demişti.

Adam,

— Bence, ithalâtı durdurmalı, siz ne dersiniz? diye sordu.

Muzaffer,

— İktisadî meselelerden anlamam efendim... diye adamı başından savıp geri dönmek istediyse de, adam Muzaffer'in önünü kesip,

— Bu mesele iktisadî değil, tamamen içtimaî bir mesele... Bakınız, müsaade ederseniz, izah edeyim...

Diye söze girişip anlatmaya başladı:

— Bu ithalâtı artık önlemeli, kesmeli... Liliş'le benim mâceralarımızı tabiî duymuşsunuzdur. İşte o büyük mâceradan sonra, Liliş de benimle evlenmek mecburiyetinde kaldı. Fakat, babası lâf anlar hayvanlardan değil. Kızına «Eğer o ipsiz herifle evlenirsen seni evlâtlıktan reddederim» demiş. Liliş de «Reddedersen et, senin doğru dürüst babam olduğun bile belli değil!» diye babasına bağırmış. Ben bunu duyunca deliye döndüm. Babası Liliş'i evlâtlıktan reddetti mi, biz ikimiz ancak plâja gidebiliriz; iki meteliksiz, çıplak insan.. Liliş'in zevce olarak bir tek meziyeti var, babasının serveti... Kıza bunu söylesem, olmaz. Onun için, aldım kucağıma, bir bir anlatmaya başladım:

«Yavrum, baban seni meydana getirinceye kadar kimbilir, ne emek vermiş; annene sorsan, her halde anlatır. Babaların hayır dualarını almak çok iyidir. Ben millî ananelerime sıkı sıkıya bağlı bir erkeğim. Onun için, evlenirken babanın da rızasını almalısın...»

Liliş,

— Babam Rıza'yı dünyada vermez!.. dedi.

— Neden?

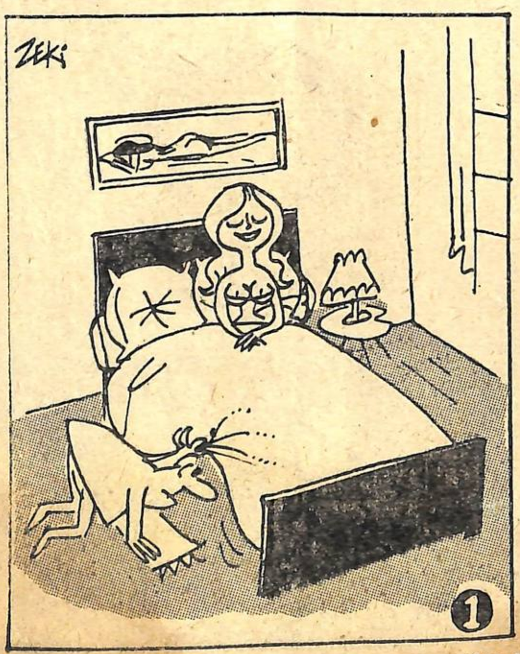

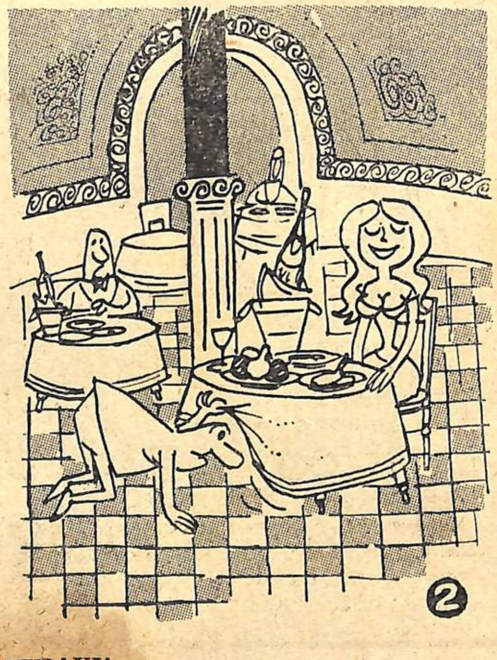

TEDBİR MERAKI!..

— Babam verse bile annem vermez. Çünkü Rıza'dan daha iyi şoför bulamazlar da ondan...

Liliş, İngilizce bilir de Türkçeyi iyi bilmez. «Babanın rızasını al!» deyince, babasının Rıza adındaki şoförünü anlamış. Uzun uzun anlattım.

«Babanın gönlünü alalım. Evlenmemize razı edelim.»

Liliş,

— Çok yalvardım, razı olmuyor, dedi, annem, üç kere kürtaj olduğunun, dördüncü kürtajın tehlikeli olduğunu doktorların söylemesi üzerine evlenmekten başka çârem olmadığını da anlatmış.

— Baban ne demiş?

— «Benim kızım beşiz doğursa, onun herbir çocuğuna, en ekstrasından beş koca bulurum. Koca kıtlığına kıran mı girdi de o salak herifle evlenecekmiş.» demiş.

— Olsun şekerim, dedim, baba babadır. Sen gider ağlarsın «Babacım» dersin, «eğer beni vermezsen Nuri intihar edecek dersin.

Liliş gidip aynen benim dediklerimi babasına söylemiş.

Muzaffer,

— Doğrusu iyi bir usûl, dedi, hayatınızı ortaya koyunca, adam kızını vermek zorunda kalacak...

— Ne iyisi birader, bu usûl herife sökmedi. Kızına demiş ki «Mâdem öyle, aman kızım şu herifle evlenme de, memleket bir parazitten kurtulsun...»

Sonra kızını önüne oturtmuş,

— Dinle yavrum, demiş, ben de anneni istediğim zaman, babası benimle evlenmesine razı olmamıştı. «Onunla evleneceğine bakla torbasındaki bostan korkuluğu ile evlen, çok daha iyi...» demiş. Ben de o zaman «ya kızını verir, ya da kendimi öldürürüm!» diye haber gönderdim. O da aynen benim şimdi sana dediğim gibi «Pek münasiptir, bir mikrop eksilir aramızdan» diye haber yolladı. Sen de kızım git, seninle evlenmek isteyen herife işte böylece anlat.

Liliş gelip bana bunları anlatınca beynimden vurulmuşa döndüm. Vallahi, nerdeyse, sahiden intihara karar verecektim. Çünkü birader, hangi kızla evlenmeğe kalksam, bir türlü sonunu getiremiyorum. Eee, yaş geldi kırka, bundan sonra evlenmezsem ne olacak? Evlenelim de namusumuzla bir baltaya sap olalım, istikbâlimizi kurtaralım, diyoruz, olmuyor bir türlü. Bu Liliş'i elden kaçırdım mı ondan sonra erkekliğin turşusunu kur. Ne halt edeceğimi şaşırdım. Ne yapsam diye ona buna akıl danıştım. Eksik olmasın bir dost şöyle dedi: «Liliş'in babası, intihar edeceğim diyince de kızı alamayınca, sonradan ne numara çevirip Liliş'in anasını almışsa, onu sorup öğrenin!..

Liliş'e anlattım. O da gidip annesine sormuş. Annesi de anlatıyor:

— Bizim sülâlemizde kızları namusları ile kocaya vermezler. Bunun üzerine, kızı isteyen delikanlı «İntihar edeceğim» diye haber gönderir. Aile büyükleri de «Cenaze masrafı da bizden, hiç merak etmesin!» diye cevap verirler. Onun üzerine kız «Öyleyse ben intihar ediyorum!» diye bağırmaya başlar. Annesine, babasına, kardeşlerine, akrabalarına, dostlarına, ne zaman, ne rede intihar edeceğini mektupla bildirir. Onun üzerine kızı, istediği herife verirler. Senin baban da beni böyle aldı.

(Devamı var)

BASIN ŞEREF DİVANININ 9 NUMARALI TEBLİĞİ

25 Ocak Çarşamba günü Prof. Dr. Naci Şensoy'un başkanlığında toplanan Basın Şeref Divanı, aşağıdaki tebliğin umumî efkâra açıklanmasını kararlaştırmıştır:

1 — Basın mesleğinde çalışanlarla çalıştıranlar arasındaki münasebetleri düzenleyen kanun tasarısı ile ilgili olarak yayınlanan bazı haber ve makalelerin, basında çalışanlarla çalıştıranlar arasında gergin bir hava yaratmak istidadında olduğu Divanımızca teessürle müşahade edilmekteydi.

Divanımız bazı meslek teşekküllerinin bu konudaki şikâyet ve müracaatlarını incelerken tasarının kanunlaşması üzerine yapılan karşılıklı yayınlarla hasıl olan durum, büsbütün endişe verici bir hal almıştır. Divanımız bu yayınların ahlâk yasasını ihlâl edip etmediği üzerinde durmaksızın, keyfiyeti basın ailesindeki ahengi ciddi bir sarsıntıya sürükler mahiyette telâkki etmiştir. Bu itibarla, sonuçları bakımından büyük zararlar doğurması mümkün bu duruma derhal son verilmesi için Divanımız, bütün basın mensuplarının dikkatini çekmek lüzumunu duymuştur.

Basın Ahlâk Yasasına uymayı teahhüt eden gazete ve dergilerimizden ve bütün meslek mensuplarından teahhütlerinin yerine getirilmesi için gereken hassasiyeti göstermelerini dileriz.

2 — Kurucu Meclis temsilciliğine seçilen bir vatandaşın bir yıllık ödeneğini istediğine dair bazı gazetelerde yayınlanan haberlerin asılsız olduğu ve bu yanlış haberlere dayanılarak haksız yazılar yazıldığı hususunda Kudret Gazetesi tarafından ileri sürülen iddia üzerine mesele incelenmiştir. Bahis konusu haberlerin yetkili kaynaklardan alındığı tesbit edilmiş, ayrıca hadiseyle ilgili makalelere karşı yollanan cevap ve düzeltmelerin yayınlandığı görülmüş, bu itibarla Divanca herhangi bir işlem yapılmasına lüzum olmadığı kararına varılmıştır.

3 — "Sözcü" Dergisinin 16 Aralık 1960 tarihli sayısında "Kongreler" başlığı altında yayınlanan yazının bir şahsın şeref ve haysiyetine karşı tecavüz sayılabilecek mahiyette ifadeler taşıdığı tesbit edilmiş ve bahis konusu dergiye İHTAR da bulunulması kararlaştırılmıştır.

İLÂN TARİFEMİZ :

Kapak içi : 10 T. L.

İç sahifeler : 12 T. L.

Basıldığı yer : Şehir Matbaası

Dizildiği yer : Hergün Matbası

FİATI 1 LİRA

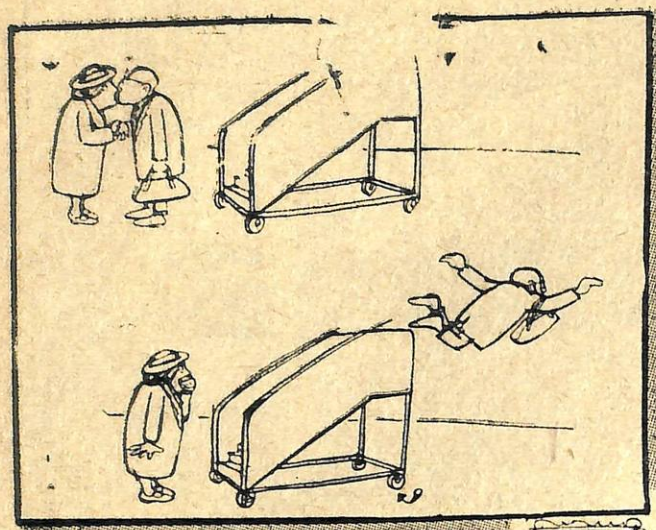

8 YAZISIZ karikatür

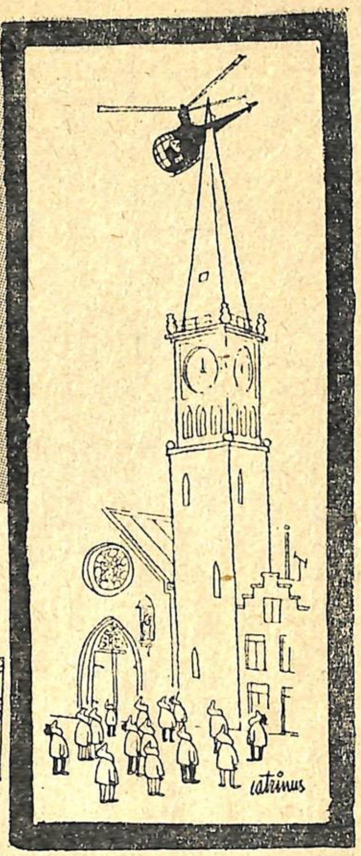

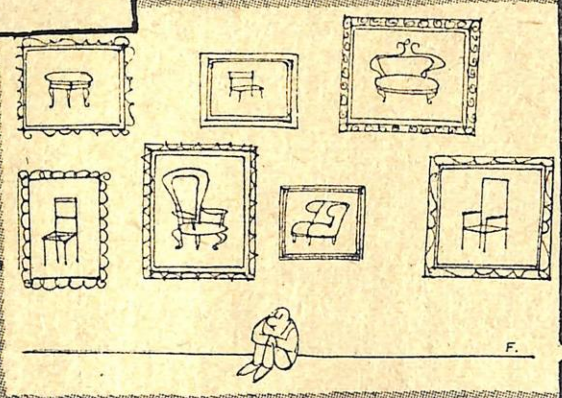

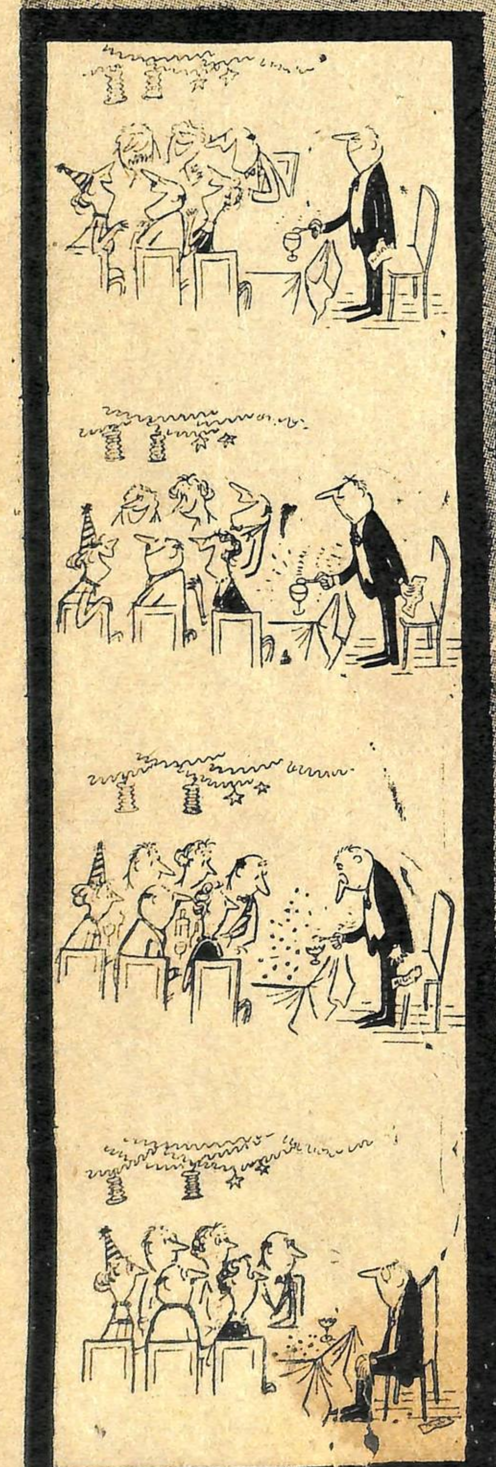

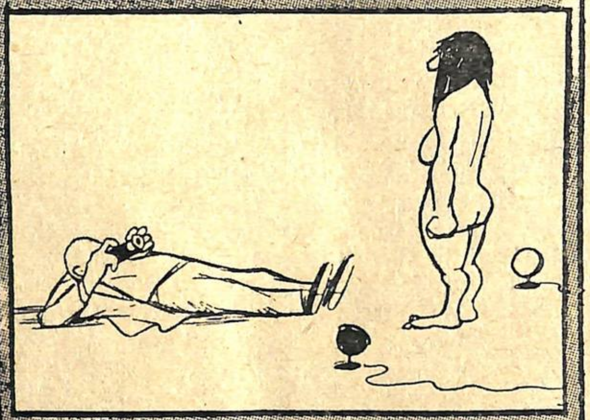

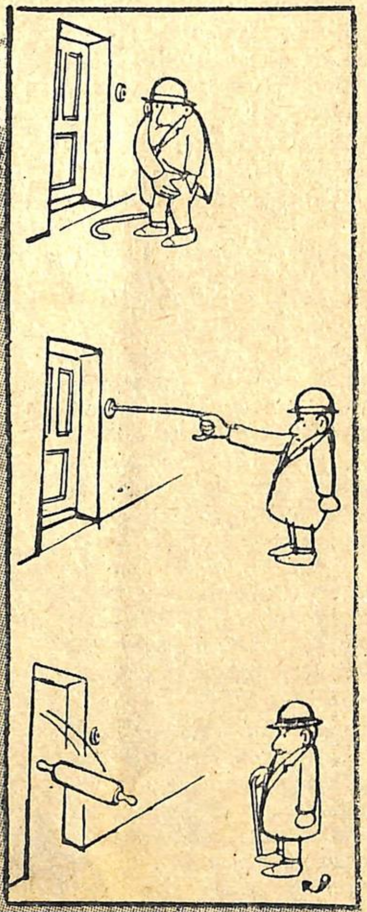

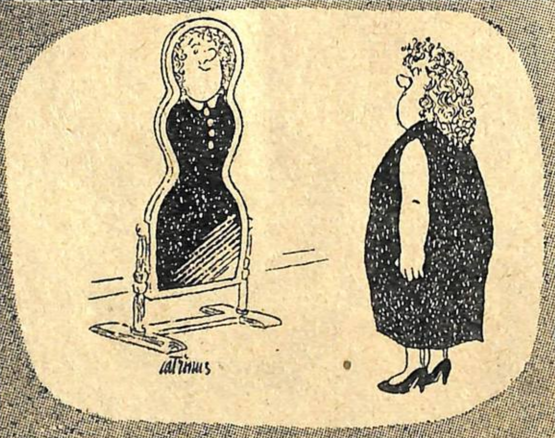

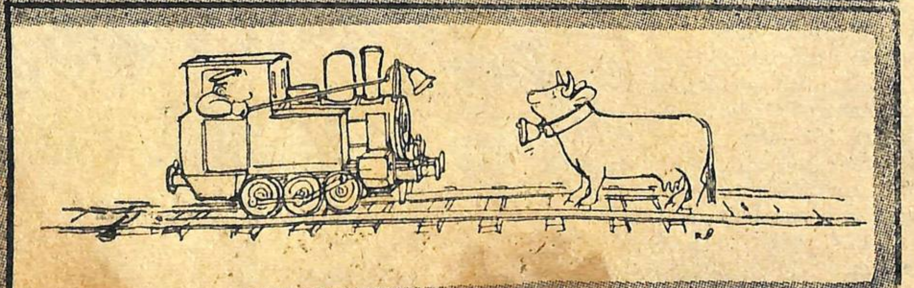

Güzel bir çehreye... zarif ve yumuşak eller yaraşır!

209

Kremli Puro, müessir bir krem vazifesi görerek, ellerinizin daima taze, yumuşak ve zarif kalmasını temin eder...

Puro tescil edilmiş bir markadır. Tuvalet Sabununuzu alırken PURO markasını ısrarla arayınız

- Günlük temizlik işlerinin eller üzerindeki tahripkâr tesirine mani olur.
- Cildi besler, korur, yumuşatır ve tazeleştirir
- En kısa zamanda sizi olduğunuzdan çok daha genç ve güzel yapar

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet Sabunları 100 de 100 saftır.

Tef

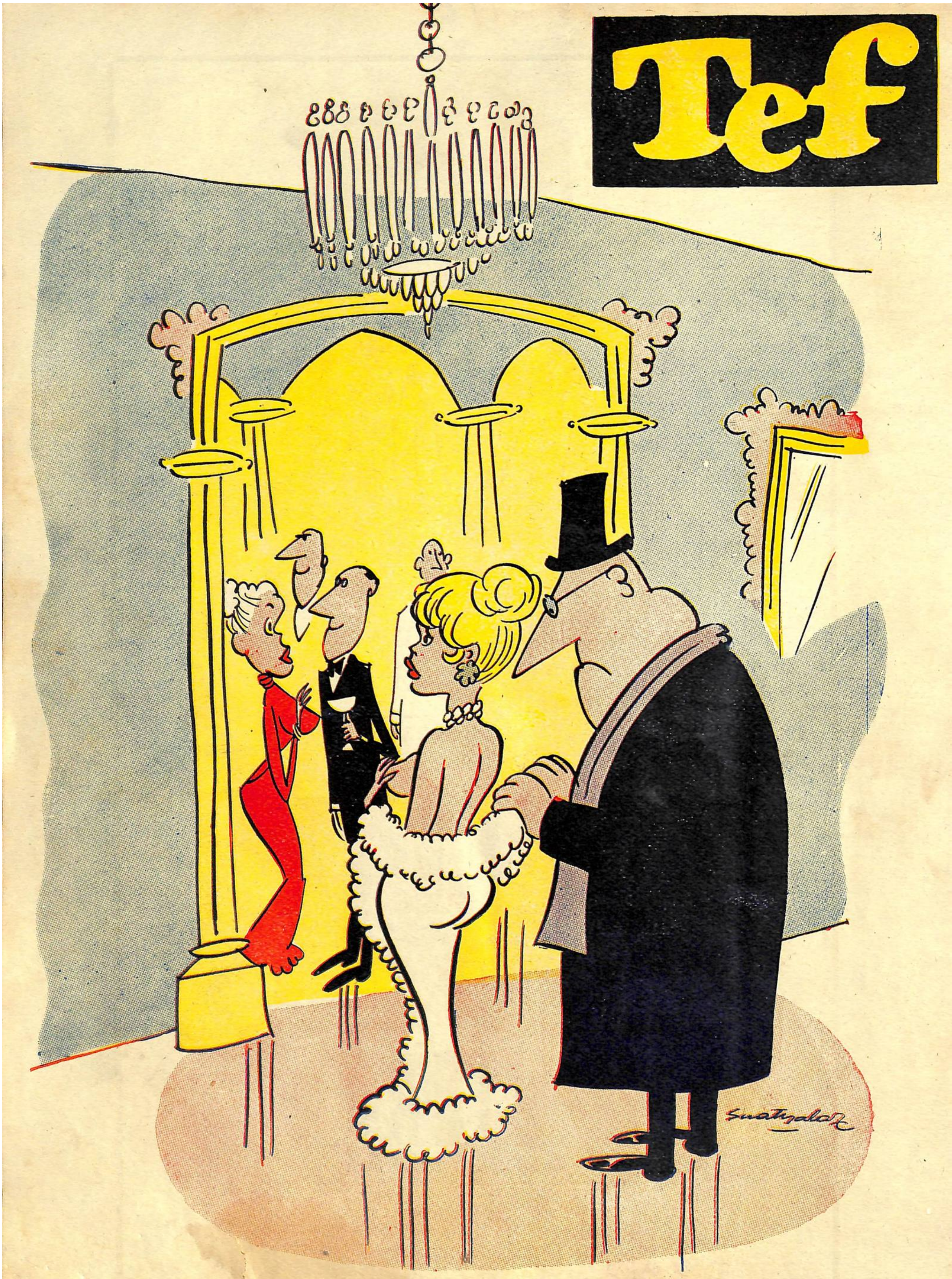

- İçine elbise giydiğine emin misin karıcığım ?...